

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 421 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Σκληρό 4ο Μνημόνιο φέρνει η “διαπραγμάτευση”

ΑΓΩΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Κάτω Παλιά και Νέα Μνημόνια

8/12 Όλοι στη Γενική Απεργία

8 Δεκέμβρη
Όλοι στην
πανελλαδική
απεργία

σελ. 5

Αυστρία
Προεδρικές
εκλογές

σελ. 11

Φιντέλ Κάστρο
«Έφυγε» ο ηγέτης
της Κουβανέζικης
Επανάστασης

σελ. 11

Ιταλία-Δημοψήφισμα
Βροντερό ΟΧΙ σε
νεοφιλελευθερισμό,
λιτότητα, ΕΕ

σελ. 16

Everest: Οι ευθύνες βαρύνουν την εργοδοσία για τον θάνατο της εργαζόμενης

Την Πέμπτη 1 Δεκέμβρη, σημειώθηκε έκρηξη σε κατάσταση της αλυσίδας Everest, στην πλατεία Βικτωρίας. Στο υπόγειο του καταστήματος όπου έγινε η έκρηξη, βρισκόταν η κουζίνα και το λογιστήριο. Εκτιμάται ότι, την ώρα εκείνη, εκτελούνταν εργασίες από συνεργείο ψυκτικών, ενώ διερευνάται και το ενδεχόμενο να υπήρχε διαρροή φιάλης προπανίου ή φυσικού αερίου.

Τραγικό θάνατο βρήκε η λογίστρια του καταστήματος, -Βασιλική Παραστατίδου- πιθανόν από ασφυξία, καθώς δεν έφερε εγκαύματα και άλλα πέντε άτομα τραυματίστηκαν.

Η εργοδοσία έσπευσε να στείλει ανακοίνωση για να δηλώσει, θρασύτατα, ότι βιώνει την απώλεια της συναδέλφου, ότι συμμερίζεται τον πόνο των οικειών της και ότι θα προσφέρει κάθε συμπάραση στους τραυματίες.

Το γεγονός αυτό δεν ήταν άλλο ένα εργατικό ατύχημα. Ο θάνατος

της συναδέλφου μας είναι αποτέλεσμα της μη τήρησης της εργατικής νομοθεσίας και των στοιχειωδέστερων μέτρων ασφαλείας! Οι συνθήκες εργασίας γίνονται ολοένα και χειρότερες με τον πόλεμο που εξαπολύουν κυβέρνηση και μνημόνια. Ας μην ξεχνάμε και την κκατάπτυστη απόφαση του Άρειου Πάγου για τη “συνυπαιτιότητα” του εργαζόμενου σε εργατικό ατύχημα που δίνει το δικαίωμα στον εργοδότη να ζητάει μέχρι και αποζημίωση! Προσπαθούν με νύχια και με δόντια να μας γυρίσουν στην εποχή της δουλειάς... να είμαστε έρμαιο της εργοδοτικής ασυδοσίας, να πεθαίνουμε για 400 ευρώ.

Οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι φτωχοί πρέπει να εξεγερθούμε ενάντια στην κόλαση που μας έχουν επιβάλει, που θα γίνει χειρότερη με τα νέα αντεργατικά μέτρα που ετοιμάζεται να κατεβάσει η κυβέρνηση του ξεπουλημένου Τσίπρα και της παρέας του.

Πρέπει να τους τελειώσουμε, πριν μας τελειώσουν

Να ξαναπάσουμε το νήμα της οργάνωσης και του αγώνα, είναι ο καλύτερος τρόπος για να τιμήσουμε τους νεκρούς συναδέλφους μας. Στηριγμένοι στην ενότητα, την αποφασιστικότητα και την αλληλεγγύη μας να στείλουμε στον αγύριστο τους μνημονιακούς κανίβαλους, παλιούς και νέους. Να συντρίψουμε τα μνημόνια και το σάπιο σύστημά τους που ξερνά φτώχεια, εξαθλίωση και θάνατο πάνω στις δικές μας πλάτες! Να ανοίξουμε το δρόμο για μία άλλη κοινωνία δίκαιη, που θα λειτουργεί για την εξυπηρέτηση των δικών μας αναγκών, που θα παράγει για τις δικές μας ανάγκες! Να καταργήσουμε συνολικά την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

**ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμαμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

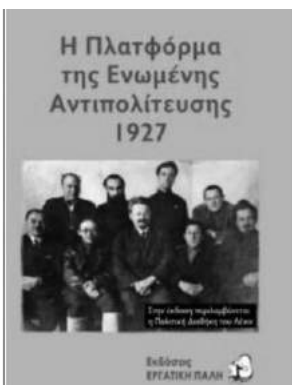
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Η Πλατφόρμα της Ενωμένης Αντιπολίτευσης 1927**

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2016

Σελίδες: 156

Τιμή: 5 ευρώ

Η πρώτη Αριστερή Αντιπολίτευση, με ηγέτη τον Τρότσκι, θα εμφανιστεί το 1923 (λόγω των εγκληματικών λαθών στη γερμανική επανάσταση του ίδιου έτους), με το «γράμμα των 46» προς την Κεντρική Επιτροπή (επρόκειτο για 46 ηγετικά μέλη του κόμματος, μεταξύ των οποίων ήταν οι Πιατάκοφ, Πρεομπραζένσκι, Σμιρνόφ, Αντόνοβ-Οβσέγιενκο κ.α.). Τα βασικά σημεία της πρώτης αντιπολίτευσης θα αποτελέσουν αργότερα μέρος της Πλατφόρμας.

Το καλοκαίρι του 1926 δημιουργείται η Ενωμένη Αριστερή Αντιπολίτευση, που ήταν μία συμμαχία της πρώτης Αριστερής Αντιπολίτευσης με τους υποστηρικτές των Ζινόβιεφ και Κάμενεφ, που, έστω και προσωρινά, αντιλήφθηκαν πού οδηγούσε την ΕΣΣΔ και τους ίδιους η συμμαχία τους με τον Στάλιν. Καρπός αυτής της συμμαχίας ήταν η Πλατφόρμα της Ενωμένης Αντιπολίτευσης του 1927, που θα παρουσιαζόταν στο 15ο Συνέδριο του κόμματος, που θα άρχιζε στις 2 Δεκεμβρή 1927.

Πα να πραγματοποιηθεί η Πλατφόρμα, ο Τρό-

τσκι έκανε αρκετές υποχωρήσεις, προκειμένου να επιτευχθεί η ενότητα όλης της αντιπολίτευσης και να πολεμηθεί ο θανάσιμος κίνδυνος της σταλινικής γραφειοκρατίας, με κορυφαία την εγκατάλειψη της θεωρίας της Διαρκούς Επανάστασης. Ωστόσο, παρά τις όποιες ελλείψεις ή και λανθασμένα σημεία που υπάρχουν στην Πλατφόρμα (ανεξάρτητα εάν εξυπηρετούσαν ή όχι πολιτικές σκοπιμότητες), αυτή δεν παύει να είναι ένα ντοκουμέντο τεράστιας αξίας.

Η Πλατφόρμα αξίζει να διαβαστεί απ' όλους τους αγωνιστές του εργατικού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος, γιατί πέρα από ένα κείμενο προγραμματικού χαρακτήρα, δείχνει τις αντιφάσεις που διαπερνούσαν το πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο, τα προβλήματα οικοδόμησης μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας και ένα έξοχο δείγμα της υλιστικής διαλεκτικής μεθόδου. Τέλος, σ' αυτή την έκδοση και στο τέλος της Πλατφόρμας, δημοσιεύουμε και την Πολιτική Διαθήκη του Λένιν.

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Ο Ταρτούφος (ή οι απατεώνες), ο ήρωας του ομώνυμου θεατρικού έργου του Μολιέρου, είναι ένας υποκριτής και γι' αυτό επικίνδυνος, που ζει σ' ένα περιβάλλον εξίσου υποκριτών και επικίνδυνων. Ο «ταρτουφισμός», που προέρχεται από τον Ταρτούφο, είναι σχεδόν συνώνυμο του «φαρισαισμού». Αυτός ο μολιερικός ήρωας μάς έρχεται στο νου βλέποντας την πολιτική και τη συμπεριφορά του Τσίπρα, αλλά και όλου του μνημονιακού πολιτικού προσωπικού.

Είναι υποκρισία και φαρισαισμός, όταν βλέπουμε τον Τσίπρα στο νησί της επανάστασης να αποχαιρετά μια από τις μεγαλύτερες επαναστατικές φυσιογνωμίες της εποχής μας. Είναι μόνο άγνοια, φαρισαισμός ή ακόμη ένα δείγμα της μετάλλαξής του, όταν συγκρίνει, αν όχι και ταυτίζει, την κουβάνικη επανάσταση με την επανάσταση του 1821, τον Φ. Κάστρο με τον Θ. Κολοκοτρώνη; Είναι μόνο υποκρισία και φαρισαισμός, όταν αυτός ο αδίστακτος Ταρτούφος λέει: «...τον λαό της Κούβας και της Ελλάδας ενώνει η μεγάλη αξία της κοινωνικής απελευθέρωσης» και ότι ο Κάστρο «... μας έμαθε και ότι ο δρόμος προς τον σοσιαλισμό δεν είναι ανθόσπαρτος. Έχει δυσκολίες, έχει υποχωρήσεις, έχει σκαμπανεβάσματα»; Για τον επικίνδυνο Τσίπρα η μετάβασή του στην Αβάνα ήταν ακόμη μια απόπειρα φτηνής εκμετάλλευσης της προσωπικότητας και της επαναστατικής αίγλης του Φιντέλ Κάστρο.

Η απάντηση

Την απάντηση, όχι μόνο για τον Ταρτούφο αλλά και για όλη τη συμμορία του «Μένουμε Ευρώπη», που βρίζουν και συκοφαντούν τον επαναστάτη Κάστρο και την κουβάνικη επανάσταση, τη δίνει ο Ερνέστ Μαντέλ:

«Μια επανάσταση που έχει μετατρέψει στρατώνες σε σχολεία. Που έχει δώσει τις πολυτελείς επαύλεις των πλουσί-

ων για υποτροφίες φοιτητών. Που έχει ωθήσει ένα εκατομμύριο εφήβους και ενήλικες στην εκπαίδευση. Μια επανάσταση που έχει εξαλείψει ριζικά τις φυλετικές ανισότητες και τους διαχωρισμούς. Που έχει καταφέρει ως θαύμα, μέσα σε τρία χρόνια, να εξαλείψει την ανεργία και την υποαπασχόληση στις αγροτικές περιοχές - ένα διαβόητο κακό σε όλες τις υπανάπτυκτες οικονομίες. Μια επανάσταση της οποίας υπουργοί και αξιωματούχοι ασκούν τα καθήκοντα φρουράς μπροστά από δημόσια κτήρια, όπως οι απλοί πολιτοφύλακες. Μια επανάσταση που έχει εξαλείψει από τον στρατό - που τώρα, εξάλλου, καλείται «Αντάρτικος Στρατός»! - όλες τις τάξεις πάνω από εκείνη του διοικητή (ο μόνος στρατός στον κόσμο, ο οποίος δεν περιλαμβάνει στις τάξεις του συνταγματάρχες, στρατηγούς και στρατάρχες). Μια επανάσταση που, ακόμη και σύμφωνα με τις εκθέσεις των εχθρών της στις ΗΠΑ, εξασφάλισε, για πρώτη φορά, ότι όλα τα παιδιά έχουν να φάνε και πάνε στο σχολείο. Ποιος σοσιαλιστής του οποίου η καρδιά είναι στη σωστή θέση δεν θα μπορούσε να είναι ενθουσιασμένος από μια τέτοια επανάσταση;

Το αισθανόμασταν εδώ και ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, από τις εκθέσεις και τις φωτογραφίες που έφταναν από την Κούβα: η κουβανική σοσιαλιστική επανάσταση είναι σήμερα το προηγμένο προπύργιο της χειραφέτησης του ανθρώπου. Έχοντας ταξιδέψει σε όλη την Κούβα για ένα διάστημα επτά εβδομάδων, βλέποντας κάθε πτυχή της ζωής της, αυτή η γενική εντύπωση γίνεται συγκεκριμένη και όλο και περισσότερο επιβεβαιώνεται. Πουθενά δεν μπορεί να δει κανείς περισσότερο από την Κούβα τις τεράστιες δυνατότητες της ριζοσπαστι-

κής κοινωνικής αλλαγής, της ανθρώπινης απελευθέρωσης, που ο σοσιαλισμός προσφέρει στο ανθρώπινο γένος».

Το τι είναι κάποιος δεν εξαρτάται από νομικά κείμενα ή ουρλιαχτά στα ΜΜΕ-ξαπάτησης ή ταρτουφισμούς τύπου Τσίπρα. Για μας τους επαναστάτες μαρξιστές αυτό που χαρακτηρίζει την πολιτική είναι ο αγώνας για την πλήρη και δραματική κοινωνική μεταμόρφωση, η οποία καταρρίπτει τις πιο κατάφωρες αδικίες και ανεβάζει στο κορυφαίο επίπεδο της κοινωνίας τις τάξεις και τα στρώματα των πιο καταπιεσμένων. Με αυτόν τον τρόπο, θέλουμε και αγωνιζόμαστε να κατακτήσουμε την εμπιστοσύνη, την αφοσίωση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Μόνο έτσι θα είναι έτοιμοι όλοι οι «από κάτω» να δώσουν τον ενθουσιασμό τους, την εργασία τους και τη ζωή τους για την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας.

Ο λόγος για τον οποίο καταδικάζουμε και αγωνιζόμαστε για την ανατροπή όλων αυτών, όλης αυτής της άθλιας πολιτικοοικονομικής ελίτ, είναι γιατί έχει καταστρέψει όλες τις κοινωνίες, ιδιαίτερα τους φτωχούς, είναι γιατί ο νόμος τους είναι η εκμετάλλευση, η αδικία, η καταστροφή, το κέρδος, η ασυδοσία και η απληστία. Τα αποτελέσματα των μνημονιακών πολιτικών του υποκριτή και επικίνδυνου Τσίπρα και της συμμορίας του «Μένουμε Ευρώπη» φαίνονται στα παρακάτω λίγα στοιχεία.

- Το 37,8% των παιδιών ζουν σε συνθήκες φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού.
- Πάνω από 3 εκατομμύρια μισθωτοί και συνταξιούχοι, σε σύνολο 5,4 εκατομμυρίων, διαβιούν κατά μέσο όρο με 5.546 ευρώ τον χρόνο, ήτοι 462 ευρώ τον μήνα.
- Οι θέσεις μερικής απασχόλησης εκτινάχτηκαν στο 61,7% του συνόλου.

- Οι απασχολούμενοι την περίοδο 2008-2015 μειώθηκαν κατά 839.000 και οι (επίσημα) άνεργοι από 376.300 άτομα τον Αύγουστο του 2008 μετρήθηκαν τον ίδιο μήνα του 2016 στα 1.126.500 άτομα.
- Οι αμοιβές εξαρτημένης εργασίας μειώθηκαν από το 2008 κατά 25,8 δισ. ευρώ, ποσοστό 31,1%.

- Οι καταναλωτικές δαπάνες, δηλαδή το «καλάθι της νοικοκυράς», μειώθηκαν την περίοδο 2008-2015 κατά 37%.
- Το ΑΕΠ της χώρας μειώθηκε την ίδια περίοδο κατά 66,3 δισ. ευρώ, ποσοστό 27,4%.

- Το ισοζύγιο γεννήσεων - θανάτων το 2015 ήταν αρνητικό κατά 29.365 άτομα, που αποτελεί αρνητικό ρεκόρ των τελευταίων 85 χρόνων.

...και τα χειρότερα έρχονται

Με τα νέα εργασιακά μέτρα που ετοιμάζονται να ψηφίσουν στη Βουλή, αυτή η οικονομική και κοινωνική καταστροφή θα γίνει ακόμη χειρότερη. Μόνο ο Προϋπολογισμός του 2017 περιλαμβάνει μέτρα ύψους 3,3 δισ. ευρώ (2,5 δισ. νέοι φόροι και 800 εκ. περικοπές σε συντάξεις και κοινωνικές δαπάνες). Αυτός είναι ένας ακόμη λόγος που ουρλιάζουν, που συκοφαντούν τους αγώνες, τους αγωνιστές και τους επαναστάτες σ' όλο τον κόσμο.

Παντού σ' όλες τις χώρες αυτή η άθλια πολιτικοοικονομική ελίτ, οι πολιτικοί εκπρόσωποι του υπερπλούσιου 1% του πληθυσμού, καταρρέουν. Πρέπει και στη χώρα μας όλοι εμείς που «μυρίζουμε ιδρώτα, τιμιότητα και φτώχεια», με την ενότητα και τους αγώνες μας να τους ανατρέψουμε. Να προχωρήσουμε στην κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, να ανοίξουμε τα εργοστάσια, τα νοσοκομεία, τα σχολεία που έκλεισαν και να οικοδομήσουμε μια κοινωνία χωρίς ανεργία, φτώχεια και πενιασμένα παιδιά, μια κοινωνία της αλληλεγγύης, μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Κάτι παραπάνω από ένα στα τέσσερα παιδιά στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι εκτεθειμένο στον κίνδυνο της φτώχειας ή του κοινωνικού αποκλεισμού. Περίπου 25 εκ. παιδιά στις 28 χώρες-μέλη της ΕΕ, δηλαδή το 26,9% του πληθυσμού ηλικίας 0 έως 17 ετών, απειλούνταν με φτώχεια το 2015. Οι χώρες των Βαλκανίων και του ευρωπαϊκού νότου, που πλήττονται από τα συνεχή μέτρα λιτότητας τα τελευταία χρόνια, αποτελούν τις πρωταθλήτριες χώρες σε αυτή την έρευνα της Eurostat. Το μεγαλύτερο αριθμητικό ποσοστό παιδιών που απειλούνται από τη φτώχεια καταγράφεται στη Ρουμανία με 46,8%. Ακολουθούν η Βουλγαρία με 43,7%, η Ελλάδα με 37,8%, η Ουγγαρία με 36,1%, η Ισπανία με 34,45% και η Ιταλία με 33,5%. Στην Ελλάδα το ποσοστό αυξήθηκε σχεδόν δέκα ποσοστιαίες μονάδες μέσα σε πέντε χρόνια, από το 28,7% το 2010 στο 37,8% το 2015, ποσοστό που αποτελεί την υψηλότερη αύξηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Γερμανική Στατιστική Υπηρεσία ανακοίνωσε ότι σχεδόν το 10% των πολιτών στην Γερμανία, δηλαδή περίπου 8 εκ. πολίτες, εξαρτώνται από τα κοινωνικά βοηθήματα, αύξηση κατά 363.000 σε σύγκριση με το 2014, που ήταν 7,4 εκ. Οι πλέον εξαρτημένοι από τα κοινωνικά βοηθήματα είναι οι κάτοικοι του Βερολίνου (19,4%) και της Βρέμης (18,5%), δύο πόλεις-κρατίδια οι οποίες έχουν πτωχεύσει. Η έρευνα αναφέρει ότι το 30,1% των ανέργων δεν μπορεί να καλύψει τις απαραίτητες βιοτικές ανάγκες (ενοίκιο, νερό, θέρμανση, τροφή). Αυτό συμβαίνει την ώρα που το πλουσιότερο 10% των Γερμανών κατέχει σχεδόν το 60% του πλούτου της χώρας ενώ το πιο φτωχό 50% του πληθυσμού θα πρέπει να τα βγάλει πέρα με μόλις το 2,5% του συνολικού πλούτου της χώρας.

Σε έρευνα που δημοσιοποιήθηκε την 25η Νοεμβρίου (παγκόσμια ημέρα για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών) αναφέρεται ότι στην «πολιτισμένη» Ευρώπη του 2016, περισσότεροι από ένας στους τέσσερις Ευρωπαίους θεωρούν ότι η σεξουαλική επαφή χωρίς συγκατάθεση μπορεί να είναι δικαιολογημένη. Σύμφωνα με την έρευνα, μέσα σε ένα χρόνο, 16.700.000 γυναίκες στην Ευρωπαϊκή Ένωση υπέστησαν κάποια μορφή βίας με βάση το φύλο. Σχεδόν το 25% των γυναικών στην ΕΕ έχουν υποστεί σωματική ή και σεξουαλική βία από τον σύντροφό τους, εξακολουθούν να υφίστανται ξυλοδαμούς στο σπίτι, αλλά και σεξουαλική και οικονομική εκμετάλλευση.

Στην Ελλάδα της κρίσης όλο και περισσότεροι άνθρωποι ζουν σε κατάσταση ακραίας φτώχειας, με τον αριθμό εκείνων που ψάχνουν φαγητό στα σκουπίδια να αυξάνεται συνεχώς και με τις κοινωνικές δομές να αδυνατούν να εξυπηρετήσουν όλους εκείνους που ζητούν βοήθεια. Την ίδια στιγμή, όμως, τόνοι φαγητού καταλήγουν στους κάδους απορριμμάτων. Σύμφωνα με στοιχεία, περίπου 88 εκ. τόνοι τροφίμων καταλήγουν ετησίως στα σκουπίδια στην ΕΕ, με το κόστος αυτής της σπατάλης να ανέρχεται στα 143 δισ. ευρώ ετησίως. Σύμφωνα με τον Οργανισμό Τροφίμων και Γεωργίας, περίπου το 1/3 των τροφίμων που παράγονται παγκοσμίως πετιέται στα σκουπίδια. Η σπατάλη τροφίμων είναι ένα από τα σοβαρότερα σύγχρονα περιβαλλοντικά και οικονομικο-κοινωνικά προβλήματα, τη στιγμή που περισσότεροι από 860 εκατομμύρια άνθρωποι υποφέρουν από αστία σε ολόκληρο τον πλανήτη.

2017: Σφίγγει η μέγγενη των αλληλοτροφοδοτούμενων Μνημονίων, ελλειμμάτων και περικοπών

Λόγω του αντί-ασφαλιστικού νόμου Κατρούγκαλου, που ψηφίστηκε τον περασμένο Μάιο, της 2ης αξιολόγησης, του προϋπολογισμού του 2017, του επικαιροποιημένου Μνημονίου, κι ακόμη, των συνεχών δι-ογκούμενων ελλειμμάτων και χρεών της Κοινωνικής Ασφάλισης (ΚΑ), το 2017 προβλέπεται να είναι έτος ορόσημο για την ΚΑ, τις συντάξεις, τους μισθούς, τα κοινωνικά επιδόματα και πρόνοια, την ίδια την κοινωνία.

Οι συντάξεις

Το ΕΚΑΣ, το οποίο με βάση τον νόμο Κατρούγκαλου καταργείται οριστικά από 1/1/2020 και που στην 1η φάση της σταδιακής κατάργησής του κόπηκε σε περίπου 145.000 συνταξιούχους, μπαίνει στη 2η φάση κατάργησης και περιορισμού του. Από 1/1/2017 έρχεται νέο κούρεμα, μερικό ή ολικό (περιορισμός ή κατάργηση), σε περίπου 230.000 εναπομείναντες δικαιούχους του ΕΚΑΣ, με αρχικό μνημονιακό στόχο να εξοικονομηθούν 439 εκατομμύρια. Όμως, μέσα στις μυλόπετρες των αέναων μνημονιακών μέτρων και των αέναων διαπραγματεύσεων με τους δανειστές, μέσα στην 2η αξιολόγηση και στην επικαιροποίηση του Μνημονίου, τίθενται και νέοι στόχοι, απαιτήσεις και περιορισμοί. Τώρα πλέον ακούγεται η οριστική κατάργηση του ΕΚΑΣ να εφαρμόσεται ακόμη και από το 2018 αντί του 2020.

Για τις υπάρχουσες επικουρικές συντάξεις προκύπτει, στον προϋπολογισμό του 2017, ένας ακόμη περιορισμός κατά περίπου 234 εκ. ευρώ. Περιορισμός που θα οδηγήσει σε νέες αναπροσαρμογές, όπως αναφέρεται στον νόμο Κατρούγκαλου, δηλαδή σε νέες μειώσεις, πάντα μέσα στα πλαίσια «της ρήτρας μηδενικού ελλείμματος».

Η μεγάλη αλλά και ολέθρια σφαγή θα προέλθει από την νέα απαίτηση για την άμεση μείωση των υπαρχουσών συντάξεων στο ύψος των νέων συντάξεων που δίνει πλέον ο νόμος Κατρούγκαλου (δες ΕΠ Οκτωβρίου): επανυπολογισμός όλων των παλιών κύριων συντάξεων, σπάσιμό τους σε 3 τμήματα (την «εθνική», την «ανταποδοτική» και την «προσωπική διαφορά»), άμεση περικοπή της λεγόμενης προσωπικής διαφοράς. Αυτή η νέα απαίτηση των ντόπιων και ξένων Μνημονιακών είτε ξεκινάει από τον νεοφιλελεύθερο αγριανθρωπισμό τους, είτε από οποιαδήποτε φασιστική ιδεολογία απέναντι στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, δεν οδηγεί μόνο σε καρατόμηση έως και εξαφάνιση των σημερινών συντάξεων αλλά και σε μια καταβάρθρωση της κοινωνίας και της οικονομίας. Στη συνέχεια ή και ταυτόχρονα, σειρά θα πάρει η λεγόμενη εθνική σύνταξη, η οποία ούτως ή άλλως δεν θα δίνεται ολόκληρη και δεν θα δίνεται σε όλους. Θα δίνεται σαν... προνοιακή παροχή, όπως το ΕΚΑΣ, και φυσικά κάποια στιγμή θα καταργηθεί και αυτή. Αυτή και μόνο η εξέλιξη, και εφόσον με τον νόμο Κατρούγκαλου έχουν καταργηθεί τα κατώτατα όρια των συντάξεων, θα οδηγήσει τις σημερινές συντάξεις των 500 ή 600 ευρώ στο επίπεδο των 40 ή 50 ευρώ!

Μισθοί και εισοδήματα

Όμως ο κοινωνικός εφιάλτης για το 2017 δεν έχει ολοκληρωθεί. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες και οι αγρότες θα δουν μέσα στο 2017, λόγω του νόμου Κατρούγκαλου, νέες μειώσεις στους μισθούς και στα εισοδήματά τους εξαιτίας των αυξημένων ασφαλιστικών κρατήσεων. Οι πρώτοι θα δουν τις ασφαλιστικές κρατήσεις να υπολογίζονται στο σύνολο του μισθού όχι στον βασικό μισθό τους και οι δεύτεροι θα δουν την αύξηση του ποσοστού των ασφαλιστικών κρατήσεων τους. Αυξήσεις εισφορών που θα συρρικνώσουν ακόμη περισσότερο τους ήδη μειωμένους μισθούς των δημοσίων υπαλ-

λήλων και τα ήδη μειωμένα εισοδήματα ελεύθερων επαγγελματιών και αγροτών, αλλά ταυτόχρονα θα συρρικνώσουν και τη ζήτηση, ανατροφοδοτώντας τον φαύλο κύκλο της οικονομικής κρίσης.

Κοινωνικά ή προνοιακά επιδόματα, παροχές κ.α.

Με τον προϋπολογισμό του 2017 και την επικαιροποίηση του 3ου Μνημονίου («εξορθολογισμός των κοινωνικών επιδομάτων και παροχών»), προετοιμάζουν τη μεταρρύθμιση, δηλαδή την καρατόμηση, καταστροφή του κράτους πρόνοιας (αναπηρικά επιδόματα, προνοιακά επιδόματα, φοροαπαλλαγές κ.α.), και της όποιας κοινωνικής προστασίας. Συζητάνε και διαπραγματεύονται μέτρα όπως: α) περιορισμό ή κατάργηση αναπηρικών επιδομάτων (π.χ. για τυφλούς, διαβητικούς κ.α.), β) περιορισμό ή κατάργηση (μέσω επιβολής εισοδηματικών και άλλων κριτηρίων ή αυστηροποίησης των υπάρχοντων κριτηρίων) του οικογενειακού επιδόματος, του ειδικού επιδόματος τριτέκνων και πολυτέκνων, του επιδόματος θέρμανσης κ.α., γ) σχεδιάζουν και προετοιμάζουν τον σφαγιασμό κάθε είδους κοινωνικής προστασίας των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, όπως φοροαπαλλαγές, οποιοδήποτε ίχνος κοινωνικής προστασίας κ.α.

Τα παραπάνω μέτρα, οι φασιστικού τύπου επιθέσεις απέναντι στη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, αν εφαρμοστούν και σε όποιο βαθμό εφαρμοστούν μέσα στο 2017, θα στραγγαλίσουν στην κυριολεξία την ήδη απεγνωσμένη οικονομία και κοινωνία. Μια τέτοια εξέλιξη αν ολοκληρώνονταν, πράγμα πολύ δύσκολο, θα οδηγούσε σε ένα τέτοιο πτωχόκοσμο την κοινωνία και την οικονομία, που θα κατέστρεφε, για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, κάθε δυνατότητα ανάταξης/ανάπτυξης. Γιατί αν καταστρέψεις κάθε δυνατότητα ανθρώπινης διαβίωσης, ακόμη και στοιχειώδους, αν καταστρέψεις κάθε ελπίδα, όνειρο και επιθυμία και μάλιστα των νέων ανθρώπων, των νέων γενεών, που με το ζόρι συντηρούνται από τις υπάρχουσες συντάξεις, τους εναπομείναντες μισθούς και το υπάρχον κράτος πρόνοιας, αν λοιπόν καταστρέψεις όλα αυτά, τότε έχεις καταστρέψει και απαξιώσει, υλικά και ηθικά, την μοναδική παραγωγική δύναμη της οποιαδήποτε κοινωνίας, την εργατική δύναμη, τον ίδιο τον άνθρωπο.

Ταυτόχρονα, όμως, αυτές οι επιθέσεις αποτελούν και τη βουκέντρα για την αφύπνιση της ελληνικής κοινωνίας. Η υπεράσπιση του πιο στοιχειώδους δικαιώματος, της σύνταξης, του μισθού, του προνοιακού ή κοινωνικού επιδόματος δεν είναι έργο ούτε των ειδικών (νομικών, πολιτικών, βουλευτών κ.α.), ούτε είναι έργο ατομικό. Κανείς από μόνος του δεν μπορεί να σώσει το οτιδήποτε. Και δεν υπάρχουν σωτήρες ή μαγικές λύσεις. Απέναντι στην κρίση, στην οικονομική και κοινωνική καταστροφή, απέναντι στον ολοκληρωτισμό των κάθε είδους νεοφιλελεύθερων και των Μνημονιακών, μοναδική διέξοδος είναι η μαζική, οργανωμένη και δυναμική υπεράσπιση και διεύρυνση των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Επίκαιρα...

Ομόφωνα αθώοι οι κατηγορούμενοι για την υπόθεση του εμπρησμού της «Marfin»

Αθώωθηκαν ομόφωνα από το Μεικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Αθήνας οι δύο κατηγορούμενοι για τον εμπρησμό της τράπεζας Marfin, στην οδό Σταδίου, και τον θάνατο τριών εργαζομένων καθώς και για τον εμπρησμό του βιβλιοπωλείου «Ιανός». Από την αποδεικτική διαδικασία δεν προέκυψαν στοιχεία για την εμπλοκή τους στην υπόθεση, αφού κανένας μάρτυρας δεν τους αναγνώρισε. Υπέρ της απαλλαγής των Θ. Σίψα και Π. Ανδρεάδη τάχθηκε και η εισαγγελέας της έδρας, τονίζοντας ότι δεν υπάρχουν σοβαρές και ικανές ενδείξεις για να οδηγήσουν στην ενοχή του πρώτου, ενώ για τον δεύτερο επισήμανε ότι δεν βρισκόταν καν στην πορεία εκείνη την μέρα. Απολογούμενοι και οι δύο κατηγορούμενοι είχαν αρνηθεί οποιαδήποτε σχέση με τις πράξεις για τις οποίες κατηγορούνταν.

Το τραγικό περιστατικό με τον εμπρησμό και το θάνατο τριών εργαζομένων της Marfin είχε γίνει στις 5 Μαΐου 2010, μέρα Γενικής Απεργίας. Εκείνη την ημέρα εκατοντάδες χιλιάδες απεργούσαν και διαδήλωναν σε όλη τη χώρα ενάντια στη ψήφιση του 1ου Μνημονίου. Το τραγικό περιστατικό χρησιμοποιήθηκε απροκάλυπτα από τα ΜΜΕ και την κυβέρνηση Παπανδρέου για να αποδυναμωθεί γενικά το αντιμνημονιακό κίνημα και να στοχοποιηθούν αγωνιστές και οργανώσεις της αριστεράς/αντιεξουσιαστικού χώρου και ειδικά για να σταματήσει η ανασυγκρότηση των διαδηλωτών που ετοιμάζονταν για μία δεύτερη έφοδο στη Βουλή. Σε αυτό το πλαίσιο ξεκίνησε και η δίωξη του Θεόδωρη Σίψα, με μοναδικό στοιχείο μια... ανώνυμη τηλεφωνική καταγγελία. Η συγκεκριμένη δίωξη είναι μια εξόφθαλμη περίπτωση κατασκευής ενόχων από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς προκειμένου να στοχοποιηθούν πολιτικοί χώροι και αγωνιστές.

Όσο για τα ΜΜΕ και τους διάφορους μνημονιακούς τηλε-μαϊντανούς που είχαν προλάβει να καταδικάσουν τους κατηγορούμενους: ας ψάξουν για ενόχους στα διευθυντικά στελέχη και τους ιδιοκτήτες της τράπεζας, που όχι μόνο δεν τηρούσαν ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας (πυρασφάλεια, έξοδος κινδύνου κ.α.), αλλά είχαν υποχρεώσει και τους εργαζόμενους να παραμείνουν μέσα στην τράπεζα, παρά την απεργία.

Περιστέρι: Ματαίωση πλειστηριασμού κατοικίας

Με τη δυναμική παρέμβαση κατοίκων και συλλογικοτήτων από το Περιστέρι και άλλες γειτονίες της Αθήνας αποτράπηκε πλειστηριασμός πρώτης κατοικίας στο Περιστέρι, από ισπανική τράπεζα. Από το μεσημέρι, δεκάδες αγωνιστές είχαν αποκλείσει το Ειρηνοδικείο. Παρά τις ψεύτικες διαβεβαιώσεις την κυβέρνησης για πλειστηριασμούς μόνο σπιτιών πλουσίων, δεκάδες σπίτια (και πρώτες κατοικίες) έχουν τεθεί σε πλειστηριασμό από τον Σεπτέμβρη. Μόνο οι δυναμικές κινητοποιήσεις στα Ειρηνοδικεία και η αποχή των συμβολαιογράφων έχουν σταματήσει το πρώτο κύμα πλειστηριασμών. Ενδεικτικά το «πλούσιο» σπίτι που θα πλειστηριαζόταν στο Περιστέρι έχει εκτιμηθεί για 41.000 ευρώ! Παρόμοια είναι η κατάσταση σχεδόν σε όλα τα Ειρηνοδικεία της χώρας, όπου κινητοποιήσεις κατοίκων εμποδίζουν την πραγματοποίηση των πλειστηριασμών.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχοί, πρέπει παντού να δυναμώσουμε, να συντονίσουμε και να απλώσουμε αυτούς τους αγώνες. Για να μην περάσει κανένα πλέον μέτρο φτώχειας και εξαθλίωσης του ελληνικού λαού. Για να μη χαθεί κανένα λαϊκό σπίτι προς όφελος των αρπακτικών των τραπεζών και των funds. Για να μη μείνει καμία οικογένεια χωρίς ρεύμα και νερό. Για να ακυρώσουμε τα ξεπουλήματα των υποδομών/υπηρεσιών, της ύδρευσης και της ενέργειας. Και για να μην περάσουν τα αντιδραστικά εργασιακά μέτρα.

Ό,τι κι αν ψηφίζουν στη Βουλή των μνημονίων, απαντάμε: Αγώνας Παντού. Με επιτροπές αγώνα και δράσης σε κάθε γειτονιά. Όλοι στις κινητοποιήσεις μπλοκαρίσματος πλειστηριασμών! Όλοι στους δρόμους, μέχρι τη νίκη!

Όλοι στην πανελλαδική απεργία στις 8 Δεκέμβρη!

Ενώ η άθλια συγκυβέρνηση και οι δανειστές ετοιμάζουν την πιο ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση στον τομέα των εργασιακών, μετατρέποντας τους εργαζόμενους σε δούλους του εργοδότη, η ηγεσία των συνδικαλιστικών οργάνων αποδεικνύει για μια ακόμα φορά την ανικανότητά της. Η ΓΣΕΕ για αρκετούς μήνες δεν έκανε την παραμικρή κίνηση για να κηρύξει ούτε μια κινητοποίηση παρά τα τερατοουργήματα που εμφάνισαν κυβέρνηση-δανειστές με τις ανακοινώσεις τους και το πόρισμα-έκτρωμα της επιτροπής των «σοφών». Όταν η ΑΔΕΔΥ κήρυξε και πραγματοποίησε 24ωρη απεργία καλώντας τη ΓΣΕΕ να συμμετάσχει, η τελευταία όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκε αλλά κάλεσε για απεργία στις 8-12 με το πρόσχημα ότι δεν προλαβαίνει να οργανώσει την απεργία! Όλοι καταλαβαίνουν ότι πρόκειται για μια φτηνή και γελοία δικαιολογία, καθώς η ΓΣΕΕ δεν κάνει το παραμικρό για να οργανώσει ούτε την απεργία που έχει κηρύξει. Η ΓΣΕΕ, έχοντας εδώ και καιρό περάσει ανοιχτά στο πλευρό των μνημονίων (στάση υπέρ του ΝΑΙ στο δημοψήφισμα), παρά το ότι τα μέτρα αμφισβητούν την ίδια την ύπαρξη της εργατικής τάξης, ακόμα και της ίδιας τις συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, δεν θέλει και δεν μπορεί να οργανώσει στοιχειωδώς ούτε μια απεργία. Είναι γνωστό σε όλους ότι οι γραφειοκράτες και οι ηγεσίες των φιλο-μνημονιακών συνδικαλιστικών παρατάξεων (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΜΕΤΑ, ΕΜΕΙΣ, ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ) ενδιαφέρονται μόνο να σώσουν το τομάρι τους, να διαλύσουν όλες τις επαναστατικές συνδικαλιστικές δυνάμεις και να συμβάλλουν στην εξαφάνιση της εργατικής τάξης.

Συνυπεύθυνοι σε αυτήν την κατάσταση είναι και οι γραφειοκράτες του ΠΑΜΕ. Στο ΕΚΑ διορίζεται από το κράτος δοτή κυβερνητική διοίκηση και πέρα από κάποιες αντιδράσεις της ΑΤΕ δεν κουνιέται φύλλο. Οι καρεκλοκένταυροι του ΠΑΜΕ όχι μόνο δεν έκαναν τίποτα απέναντι στην πρωτοφανή κρατική παρέμβαση, αλλά επιβάλλουν αντιδημοκρατικές λειτουργίες μέσα στα σωματεία εκκαθαρίζοντας κάθε φωνή που συγκρούεται με τη λογική ενός συμβιβασμένου και ξεπουλημένου συνδικαλισμού, που δεν ξεπληρεί τα δικά τους μικροκομματικά παιχνίδια. Ο δε διορισμένος, και προερχόμενος από τη ΛΑΕ, πρόεδρος Μυλωνάς της νέας δοτής διοίκησης, αποδέχεται τη καρέκλα που πρόεκυψε μετά από το δικαστικό πραξικόπημα, δείχνοντας σε ποια κατάσταση βρίσκεται η ιδεολογία της.

Όσα έλαβαν χώρα με όλους αυτούς στο 29ο συνέδριο του ΕΚΑ είναι ενδεικτικά αφού τόλμησαν να απορρίψουν χωρίς καμία δικαιολογία σωματεία όπως το Ενιαίο Σωματείο Vodafone-Wind-Victus, το μόνο σωματείο στον ιδιωτικό τομέα που πραγματοποίησε απεργία στις 24/11.

Με δεδομένη αυτήν την κατάσταση, το εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα βρίσκεται μακριά από μια νικηφόρα απάντηση στην επιδιωκόμενη ισοπέδωση και των τελευταίων κατακτήσεών του. Παρά κάποιες προσπάθειες της αγωνιστικής πτέρυγας του συνδικαλιστικού κινήματος να υπερβεί τα προβλήματα αυτά (απεργίες στην υγεία, στα Μ.Μ.Μ., συμμετοχή ΠΝΟ και στις δυο απεργίες), οι εργαζόμενοι στη μεγάλη πλειοψηφία παραμένουν για την ώρα αδρανείς. Στις λίγες συνελεύσεις που πραγματοποιούνται, η συμμετοχή είναι ελάχιστη. Η μόνιμη και παρατεταμένη ανεργία έχει αποδυναμώσει τα σωματεία. Αυτό, σε συνδυασμό με την αντεργατική λαίλαπα που επέβαλαν τα μνημόνια και ο εργασιακός

μεσαιώνας, ιδιαίτερα στους νέους εργαζόμενους, καθιστούν τη συμμετοχή ακόμα δυσκολότερη, καθώς η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζόμενων συνεχώς περιορίζεται (η συνδικαλιστική πυκνότητα στον ιδιωτικό τομέα δεν ξεπέρασε το 8%).

Σε αυτήν την κατάσταση και με αυτά τα δεδομένα, η διαδήλωση της ΑΔΕΔΥ στις 24-12 με συμμετοχή πάνω από 1500 εργαζομένων ήταν αξιοπρεπής. Συμμετείχαν μπλοκ από εκπαιδευτικούς, ΠΟΕ-ΟΤΑ, ασφαλιστικά ταμεία, νοσοκομεία και ένα μπλοκ με 300 περίπου φοιτητές. Στις 3-12 θα πραγματοποιηθεί το 36ο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, με μειωμένη συμμετοχή λόγω των διαθεσιμότητων, το οποίο θα αποφασίσει για τη συμμετοχή στην απεργία τις Γ.Σ.Ε.Ε.

Τα συνδικάτα, ειδικά σε εποχές έντονης κρίσης, έχουν την τάση να μεταβάλλονται σε όργανα του κράτους. Υπάρχουν όμως και συνδικάτα που γίνονται όργανα του εργατικού κινήματος και καταδιώκονται σκληρά. Το ριζώμα και η μαζικοποίηση αυτών των συνδικάτων στην εργατική τάξη σε συνδυασμό με τους αγώνες είναι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπίσουμε τα αντεργατικά νομοσχέδια και τη μνημονιακή λαίλαπα. Όταν οι εργαζόμενοι καταφέρνουν να οργανώνονται και να κινητοποιούνται, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κάνει ότι μπορεί για να μη συντονιστούν οι αγώνες. Χρειάζεται λοιπόν μια πολιτική συντονισμού των αγώνων ώστε να καταφέρνουν όλοι οι εργαζόμενοι να χτυπήσουν μαζί και να αποκρούσουν τις επιθέσεις που δέχονται από τη διεθνή αστική τάξη και την πολιτική της.

Ταυτόχρονα, είναι ανάγκη να εμπλακούν νέα τμήματα της εργατικής τάξης στους αγώνες. Άνεργοι, νέοι εργαζόμενοι, ελαστικά απασχολούμενοι, οι πιο πληβιακές και λιγότερο οργανωμένες δυνάμεις της εργατικής τάξης πρέπει να αποτελέσουν πηγή αναγέννησης του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος.

Ο μόνος δρόμος για να αντιμετωπιστεί η σφοδρή επίθεση στα εργασιακά και συνδικαλιστικά δικαιώματα είναι αυτός των μαχητικών και μαζικών αγώνων. Η απεργία στις 8-12 πρέπει να μετατραπεί από μια «τουφεκιά» στον αέρα σε μια μαχητική απεργία και διαδήλωση όλων των εργαζομένων, που θα ανοίξει τον δρόμο για μια Απεργία Διαρκείας σε όλους τους κλάδους. Έτσι θα δοθεί η ώθηση για να οργανωθεί μια **Πολιτική Γενική Απεργία Διαρκείας** που θα τσακίσει στην πράξη τα μνημόνια και όσους τα εφαρμόζουν, νέους και παλιούς μνημονιακούς.

■ *Ευάγγελος Κιτσώνης*

Από την δράση μας

Απεργία Ενιαίου Σωματείου Vodafone-Wind-Victus στις 24/11

Ακόμη ένα σημαντικό βήμα για τους αγώνες μας

Μετά από προετοιμασία σχεδόν δύο μηνών, πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 24/11 η δεύτερη κοινή, συντονισμένη Απεργία (η πρώτη είχε γίνει στις 16/6), που προετοίμασε και οργάνωσε το Ενιαίο Σωματείο Εργαζομένων σε Vodafone-Wind-Victus. Με αιτήματα την υπογραφή ουσιαστικής ενιαίας ΣΣΕ, με αυξήσεις και σταθερές εργασιακές σχέσεις για όλους, ενάντια στις μειώσεις μισθών στη Victus, που επιβάλλουν Διοίκηση και ελεγχόμενος «συνδικαλισμός», ενάντια στην κατάργηση των ΣΣΕ που επιχειρούν να παγιώσουν οι Διοικήσεις σε Vodafone και Wind, ενάντια στα σκληρά «εργασιακά» μέτρα που ετοιμάζουν κυβέρνηση και κουαρτέτο.

Η απεργία περιφρουρήθηκε με συγκεντρώσεις από ομάδες συναδέλφων απεργών στα κτήρια της Victus στην Παλλήνη, της Wind στη Λ. Αθηνών, της Vodafone σε Αδριανείου και Πειραιώς, και στον Φοίνικα στη Θεσσαλονίκη, εγκαταστάσεις όπου συνολικά εργάζονται χιλιάδες συνάδελφοι.

Η απεργία εξελίχτηκε χωρίς προβλήματα, παρά τις προσπάθειες κάποιων προϊσταμένων για το αντίθετο. Για παράδειγμα, στη Vodafone κάποιοι team leaders ζητούσαν το πρωί της απεργίας από συναδέλφους να πάνε να δουλέψουν σε άλλα κτήρια, όπου δεν υπήρχε απεργιακή συγκέντρωση, πράγμα που οι περισσότεροι συνάδελφοι αρνήθηκαν - προς τιμήν τους - υποστηρίζοντας την επιτυχία της απεργίας. Στη Victus, την προηγούμενη της απεργίας κάποιοι προϊστάμενοι ζήτησαν από εργαζόμενους να πάρουν μαζί τους τα laptops για να εργαστούν από τα σπίτια τους. Με τέτοια κολλάκια, με άμεσες και έμμεσες πιέσεις προς τους εργαζόμενους, οι Διοικήσεις, που δεν έχουν τίποτα να αντιπαραθέσουν στα σοβαρά και δίκαια αιτήματα των εργαζομένων, προσπάθησαν να υποσκάψουν την απεργία. Δεν το κατάφεραν όμως, η απεργία πραγματοποιήθηκε με πλήρη επιτυχία, παγώνοντας όλες τις εργασίες σ' αυτές τις εγκαταστάσεις.

Ακόμη, με αυτή την απεργία στις 24/11, το Ενιαίο Σωματείο έδωσε μια αγωνιστική απάντηση ενάντια στα σκληρά «εργασιακά» μέτρα που ετοιμάζουν κυβέρνηση και κουαρτέτο. Κόντρα στις μανούβρες της γραφειοκρατίας της ΓΣΕΕ (από κοντά και το ΠΑΜΕ), που αποφάσισε Γενική Απεργία μόλις στις 8 Δεκέμβρη, παρότι σωματεία, ομοσπονδίες και η ΑΔΕΔΥ είχαν ήδη αρχίσει να αποφασίζουν για τις 24/11. Η απόφαση αυτή σαμποτάρει ανοιχτά τις δυνατότητες για αγώνα ενάντια στα νέα μνημονιακά μέτρα και τα «εργασιακά», γιατί μέχρι τότε πιθανότατα τα μέτρα θα έχουν καταληχθεί, ίσως και ψηφιστεί. Αλλά κυρίως γιατί με τέτοια «παιχνίδια» αυτές οι ηγεσίες διαιρούν και απογοητεύουν τους εργαζόμενους, δίνουν το στίγμα μιας ακόμα επετειακής διαμαρτυρίας ή παραταξιακής παρέλασης - και όχι του σοβαρού, αποφασιστικού αγώνα διαρκείας που έχουμε ανάγκη για να σταματήσουμε τις μνημονιακές επιθέσεις.

Με τη δράση του και τις δύο απεργίες, το Ενιαίο Σωματείο κατάφερε ένα σημαντικό βήμα: έχει κατοχυρώσει στην πράξη τη δυνατότητα να κινητοποιούνται οι εργαζόμενοι από κοινού και συντονισμένα στις τρεις εταιρίες για τα προβλήματά τους. Να πιέζουν και τις τρεις Διοικήσεις με τη δράση τους, να «χτυπάνε μαζί», τεχνικοί, τηλεφωνικά κέντρα και άλλες ειδικότητες, να απλώνουν την κινητοποίησή τους στη μέγιστη δυνατή έκταση.

Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να συνεχίσουμε, ενισχύοντας και δυναμώνοντας τη φωνή και τη δύναμη του Ενιαίου Σωματείου. Είναι πια ολοφάνερο ότι μόνο η κοινή συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων και στις τρεις εταιρίες μέσω του Ενιαίου Σωματείου έχει και τη θέληση και τη δύναμη να απαντήσει στις επιθέσεις των Διοικήσεων και του εργοδοτικού συνδικαλισμού, να κάνει πράξη την ανασυγκρότηση ενός αγωνιστικού συνδικαλισμού σ' αυτούς τους χώρους.

Εκλογές εκπαιδευτικών

Το επόμενο διάστημα θα πραγματοποιηθούν στις περισσότερες ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των καθηγητών) της χώρας εκλογές για την ανάδειξη των Διοικητικών Συμβουλίων (Δ.Σ.). Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» συμμετέχει στην Α' και Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης καθώς και στην Α' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής, στην οποία οι εκλογές πραγματοποιήθηκαν τον Νοέμβρη, όπου πήραμε μία έδρα στο Δ.Σ.

Η εφαρμογή του «κόφτη» στην παιδεία

Με αθρόες περικοπές μαθημάτων και διδακτικών ωρών, συμπτύξεις και κόψιμο τμημάτων, καταργήσεις δικαιωμάτων (υπεύθυνοι εργασθητών, επίπεδα στα Αγγλικά κ.α.), τραγελαφικές «αναθέσεις» μαθημάτων, υποβαθμίζεται συνολικά η δημόσια εκπαίδευση και τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών! Εξαιρετικά βάρβαρες είναι οι περικοπές σε ευαίσθητους τομείς, όπως τα νηπιαγωγεία, η ειδική αγωγή και η τεχνική εκπαίδευση. Τα τεχνητά πλεονάσματα καθηγητών που δημιουργεί το Υπουργείο με δεκάδες τρόπους, πετούν στην ανεργία τουλάχιστον 6.000 αναπληρωτές συναδέλφους μας, οδηγούν σε υποχρεωτικές μετακινήσεις εντός περιφέρειας, διαλύουν τα εργασιακά μας δικαιώματα και ανοίγουν τον δρόμο για απολύσεις μονίμων. Το σκηνικό συμπληρώθηκε με την κατάθεση στην Βουλή τού νομοσχεδίου για την κινητικότητα των δημοσίων υπαλλήλων, που ουσιαστικά δίνει την δυνατότητα στην κυβέρνηση να μετακινεί τους δημόσιους υπαλλήλους με διαδικασίες φαστ-τρακ από Υπουργείο σε Υπουργείο, σε όλη την χώρα. Η εργασιακή περιπλάνηση που επιβάλλεται σε πολλούς συναδέλφους από την

άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (διάθεση σε 4-5 σχολεία, ακόμα και σε ΙΕΚ για μία διδακτική ώρα!) ξεπερνά σε βαρβαρότητα τους «παλιούς» μνημονιακούς.

Τα χειρότερα έρχονται: η εφαρμογή των πορισμάτων του «εθνικού διαλόγου»

Το «νέο» **διετές Λύκειο** του «Εθνικού Απολυτηρίου», που υποτίθεται ότι θα συνοδεύεται από κατάργηση των Πανελλαδικών Εξετάσεων, θα είναι στην πραγματικότητα ένα εξεταστικό κάτεργο, σχεδιασμένο να αποκλείσει ένα μεγάλο ποσοστό των μαθητών, και θα οδηγήσει σε μαζικές συγχωνεύσεις-καταργήσεις, απώλειες οργανικών θέσεων και τελικά απολύσεις. Στα ΕΠΑΛ, ξεκινά η εφαρμογή της «μαθητείας» στο τέταρτο έτος (τυπικά προαιρετική, όμως απαραίτητη για τη συμμετοχή σε εξετάσεις πιστοποίησης και απόκτησης Πτυχίου Ειδικότητας με κάποια αξία), που θα εξασφαλίζει στους εργοδότες φτηνό εργατικό δυναμικό και στο δημόσιο τζάμπα προσωπικό για να κλείνει τις «τρύπες» του χωρίς προσλήψεις.

Το «νέο» σχολείο, σύμφωνα με τις κατευθύνσεις ΕΕ και ΟΟΣΑ, θα είναι «αποκεντρωμένο» και «αυτόνομο» οικονομικά και παιδαγωγικά, δηλαδή απόλυτα εξαρτημένο από τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες της περιοχής του. Οι συνέπειες για τους μαθητές φτωχών περιοχών θα είναι τραγικές. Το σχολείο θα λειτουργεί σαν επιχείρηση, υποχρεωμένο να βρίσκει «πόρους» για την επιβίωσή του, δηλαδή χορηγούς και δίδακτρα, φροντίζοντας διαρκώς ώστε να εξασφαλίζει την προτίμηση των γονέων-μαθητών «πελατών». Σε αυτά τα πλαίσια θα έρθει και η «αξιολόγηση» σχολικής μονάδας και εκπαιδευτικών, που θα αφορά το κατά

πόσο εφαρμόζουμε αυτές τις πολιτικές ιδιωτικοποίησης του δημόσιου σχολείου.

Η βαρβαρότητα του 3ου Μνημονίου δεν αντιμετωπίζεται με τις πολιτικές των παρατάξεων που κυριαρχούν στο συνδικαλιστικό μας κίνημα. Ο μνημονιακός και κυβερνητικός συνδικαλισμός των ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ), ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), σε αγαστή πλέον συνεργασία και στο Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, είναι το μακρύ χέρι κυβέρνησης-τρόικας μέσα στον κλάδο. Την στιγμή που επιχειρείται να συντελεστεί η ολοκληρωτική καταστροφή των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, οι δυνάμεις αυτές, και στην ΑΔΕΔΥ και στην ΓΣΕΕ, φροντίζουν να μην κηρύξουν γενική απεργία (απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 24/11 και της ΓΣΕΕ στις 8/12), υπονομεύοντας την ενότητα και την δυνατότητα αντίστασης των εργαζομένων και προχωρούν ένα βήμα παραπάνω στην συνειδητή διάλυση των συνδικάτων και των ομοσπονδιών. Για αυτό πρέπει με την ψήφο μας, και κυρίως με τη δράση μας, να τους στείλουμε οριστικά στο περιθώριο.

Το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) συνεχίζει τη διασπαστική πολιτική των χωριστών κινητοποιήσεων και τις συκοφαντικές επιθέσεις ενάντια σε αγωνιστές και σωματεία που δεν ελέγχει. Καλλιεργεί την ηττοπάθεια, υπονομεύει κάθε ριζοσπαστικό αγώνα (όπως τις απεργίες του 2013) και παραπέμπει τα πάντα στην εκλογική του ενίσχυση και την ομιχλώδη «λαϊκή εξουσία».

Οι «Παρεμβάσεις», παρά τη συμβολή τους στους αγώνες, φέρουν κι αυτές βαρύτερες ευθύνες για τη σημερινή κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος των εκπαιδευτικών. Δεν έχουν καμία πολιτική αντιμετώπισης του γραφειοκρατικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού, επιμένουν στη

χρεοκοπημένη τακτική της «πίεσης» προς τις ηγεσίες των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ να κηρύξουν και να οργανώσουν απεργίες και κινητοποιήσεις. Η πολιτική τους, να πιέζουν μέσα στα όργανα τις δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς για να ανασυγκροτήσουν το συνδικαλιστικό κίνημα, γίνεται όλο και πιο αδιέξοδη. Εστιάζουν στην ενίσχυσή τους στα Δ.Σ. των σωματείων, υποβαθμίζοντας την αναγκαιότητα συγκρότησης επιτροπών αγώνα που θα σπάνε την αδράνεια και θα επιτρέπουν το πέρασμα των αγώνων στα χέρια των ίδιων των εκπαιδευτικών.

Ανάγκη για ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος

Συναδέλφισσες, συνάδελφοι, ο αγώνας για την αντιμετώπιση της βαρβαρότητας που βιώνουμε αλλά και για μια νικηφόρα αντεπίθεση απαιτεί από όλους μας να καταπιστούμε επίμονα και αποφασιστικά με την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος στην εκπαίδευση. Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» καλεί να προωθήσουμε ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των ΕΛΜΕ, με στόχο την ενεργοποίηση όλο και περισσότερων συναδέλφων και τη δημιουργία Επιτροπών Αγώνα και Απεργιακών Επιτροπών, με καθήκοντα την ενημέρωση των συναδέλφων, τη στήριξη των Γενικών Συνελεύσεων, την αποτελεσματική προετοιμασία και περιφρούρηση των απεργιών. Μόνο έτσι μπορούμε να προετοιμάσουμε μαζικές και ριζοσπαστικές κινητοποιήσεις που θα κλιμακώνονται και θα συντονίζονται με όσους εργαζόμενους κινητοποιούνται ενάντια στο 3ο Μνημόνιο, και να οικοδομήσουμε ένα Πανεκπαιδευτικό Μέτωπο με γονείς, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους για τη σωτηρία της δημόσιας εκπαίδευσης.

Σ.Φ.

ΣΜΕΘ: Να σταματήσουν οι διώξεις του Μπαχαράκη προς τα μέλη του Σωματείου!

Στις 15 Δεκεμβρίου παραπέμπονται σε δίκη τρεις αγωνιστές της «Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών» και μέλη του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης (ΣΜΕΘ) για τις κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Θεσσαλονίκη, στις 21 Μαρτίου του 2012, έξω από τα φροντιστήρια «Μπαχαράκη». Μετά από μηνυτήρια αναφορά που κατέθεσε η εργοδοσία των φροντιστηρίων, στις 22/3/2012, ασκήθηκε ποινική δίωξη με τις κατηγορίες «της διέγερσης και της μη συμμόρφωσης σε προσωρινή διαταγή». Συγκεκριμένα, με βάση το κατηγορητήριο, οι τρεις συναγωνιστές διώκονται: α) *διότι «ενεργώντας από κοινού κατόπιν συναπόφασης, περισσότερες από μία φορές διέγειραν δημόσια σε απείθεια έναντι νομικής διαταγής»*, β) *ο ένας από τους τρεις, ο Γ.Π., (απολυμένος των φροντιστηρίων) «με πρόθεση δεν συμμορφώθηκε σε προσωρινή διαταγή δικαστή συμμετέχοντας σε κινητοποίηση ενώπιον των φροντιστηρίων»* και γ) *οι άλλοι δυο «έχοντας την ιδιότητα του Προέδρου και μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου του ΣΜΕΘ, με πρόθεση παρείχαν άμεση συνδρομή στον Γ.Π.»*.

Η συγκεκριμένη μήνυση της εταιρίας προς τα μέλη του ΣΜΕΘ εντάσσεται σε μια λυσσαλέα προσπάθεια της εργοδοσίας να σταματήσει των αγώνα του Σωματείου, που είχε ξεκινήσει από τον Σεπτέμβριο του 2011 μετά την παράνομη

απόλυση του εργαζόμενου συνδικαλιστή Γ.Π. Στις 20 Μαρτίου του 2012 και μετά από επτά μήνες ανυποχώρητου αγώνα, η εταιρία καταφεύγει στα δικαστήρια, καταθέτοντας ασφαλιστικά μέτρα κατά του Σωματείου προκειμένου να απαγορευτούν οι κινητοποιήσεις. Την ίδια μέρα, η εταιρία αποσπά (σε μια δίκη παρωδία) μια προσωρινή διαταγή, που επιβάλλει στον απολυμένο εργαζόμενο και στον πρόεδρο του ΣΜΕΘ *«να απέχουν από κάθε παράσταση διαμαρτυρίας από τους χώρους των φροντιστηριακών εγκαταστάσεων και σε απόσταση μικρότερη των 300 μέτρων»!!!* Έχοντας στα χέρια του ο εργοδότης την πρωτοφανή αυτή απόφαση, η οποία τελικά αναρρέθηκε κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, προχωρά σε δυο συνολικά μηνύσεις. Μια στις 22/3, για τις κινητοποιήσεις στις φροντιστηριακές εγκαταστάσεις της εταιρίας στον Εύοσμο, και μια την επόμενη εβδομάδα, στις 27/3, για τις κινητοποιήσεις στην Χαριλάου (η μήνυση της 27/3 εκδικάστηκε τον περασμένο Ιούνιο και οι συναγωνιστές απαλλάχθηκαν από όλες τις κατηγορίες).

Η αντιπαράθεση του Σωματείου με τα φροντιστήρια «Μπαχαράκη» έχει ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα μιας και ο συγκεκριμένος φροντιστηριακός οργανισμός είναι από τους μεγαλύτερους στην Θεσσαλονίκη, με συνολικό αριθμό μαθητών που ξεπερνά τους 800, ενώ ο αριθμός των καθηγητών, που εργάζονται στα τέσ-

σερα συνολικά παραρτήματα που διατηρεί η εταιρία, αγγίζει τους 100. Ο εργοδότης, υπερασπιζόμενος το ταξικό του συμφέρον και εκμεταλλευόμενος το κλίμα της περιόδου, με την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και την επιβολή του «κράτους έκτακτης ανάγκης» της τότε συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, υιοθέτησε μια άκρως επιθετική τακτική. Με εξώδικα, αγωγές, μηνύσεις, προσαγωγές, αυτόφωρα και ισχυρή, πάντα, παρουσία αστυνομικών δυνάμεων σε κάθε κινητοποίηση, πίστεψε ότι θα κάμψει την αντίσταση του Σωματείου και θα μπορούσε έτσι να επιβάλει νέες ατομικές συμβάσεις εργασίας με εξευτελιστικούς όρους.

Παρά το γεγονός ότι το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών αποτελεί ένα μικρό αριθμητικά σωματείο, κατάφερε να δώσει και εξακολουθεί να δίνει έναν παραδειγματικό αγώνα. Από το 2011 μέχρι σήμερα που διαρκεί αυτός ο αγώνας, η εργοδοσία όχι μόνο δεν τόλμησε να καταβάλει ούτε μισό ευρώ τα ωρομίσθια των καθηγητών αλλά υποχρεώθηκε και να καταβάλει κανονικά τα δώρα, τα επιδόματα και τις άδειες, που μέχρι τότε ή δεν δινόταν καθόλου ή κάποια δινόταν κουτσουρεμένα. Ταυτόχρονα, έχει αποδώσει όλα τα δεδουλευμένα με τους νόμιμους τόκους στον απολυμένο εργαζόμενο Γ.Π. και ασφαρίζει κανονικά όλο το προσωπικό του φροντιστηρίου. Στον απολογισμό του ο εργοδότης μετρά, επιπλέον, άλλες

τρεις καταγγελίες από εργαζόμενους, που βρήκαν την δύναμη να κάνουν καταγγελία και να διεκδικήσουν τα δεδουλευμένα τους, κι επίσης δυο μήνες φυλάκισης για καταπάτηση της εργατικής νομοθεσίας ενώ κινδυνεύει και με νέα ποινή φυλάκισης αφού τού έχει ασκηθεί ποινική δίωξη για την παράνομη και καταχρηστική απόλυση του συνδικαλιστή Γ.Π.

Σύμμαχος στον αγώνα του Σωματείου ήταν η Επιτροπή Αγώνα που συστάθηκε από τις πρώτες μέρες των κινητοποιήσεων και αργότερα η «Επιτροπή Υπεράσπισης του ΣΜΕΘ και διωκόμενων αγωνιστών» που ανέλαβε την πολιτική και οικονομική στήριξη και επέκταση του αγώνα. Με αφορμή την δίκη στις 15 Δεκεμβρίου, η Επιτροπή καλεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στα δικαστήρια Θεσ/νίκης, στις 9πμ, και διοργανώνει εκδήλωση στις 10 Δεκέμβρη στο στέκι «Ισκρα» για την σημασία και την συνέχιση του αγώνα στα φροντιστήρια «Μπαχαράκη». Μετά την εκδήλωση θα ακολουθήσει μουσική βράδια για την οικονομική στήριξη του αγώνα.

■ *Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών*

Τριήμερος εορτασμός και πορεία Πολυτεχνείου

Από το πρωί της Τρίτης 15/11 μέχρι και την Πέμπτη 17/11, αρκετός κόσμος ερχόταν στον ιστορικό χώρο του Πολυτεχνείου, όπου τα τραπέζια των οργανώσεων της άκρας και επαναστατικής αριστεράς αλλά και του αναρχικού χώρου είχαν στηθεί από νωρίς, για να τιμήσει την εξέγερση του Νοέμβρη του 73 και τους νεκρούς της. Αξίζει να σημειωθεί ότι σε σύγκριση με προηγούμενες χρονιές μεγαλύτερο μέρος νέων ανθρώπων έκανε την επιλογή να επισκεφτεί τον χώρο το Σάββατο, σε κάποιες περιπτώσεις και οργανωμένα. Τα χαράματα της δεύτερης ημέρας, την Τετάρτη, όπου στον χώρο δεν υπήρχε κανείς, επέλεξε φέτος ο νεομνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ να καταθέσει στεφάνι στο μνημείο. Έτσι γλίτωσε, μόνο στην Αθήνα βέβαια, τις περσινές αντιδράσεις του κόσμου που βρισκόταν στο χώρο αλλά και κομματιού της άκρας αριστεράς.

Την Πέμπτη δύο μέρες μετά την μαχητική πορεία ενάντια στην επίσκεψη Ομπάμα, μαζική ήταν η πορεία του Πολυτεχνείου στην Αθήνα. Η αστυνομία δημοσίευσε εκτίμηση ότι όλες οι διαδηλώσεις συγκέντρωσαν 16 χιλιάδες ανθρώπους. Μάλλον, οι διαδηλωτές, νέοι, φοιτητές, εργαζόμενοι, άνεργοι, ξεπερνούσαν τις 20 χιλιάδες. Παρουσία είχε μπλοκ της Ο.Κ.Δ.Ε. και ακολουθούσε το μπλοκ των νεολαϊστικών παρατάξεων της, Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, Μαθητικής Αντεπίθεσης, όπου τα συνθήματα που

κυριαρχούσαν ήταν ενάντια στη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και την ΕΕ, τα μνημόνια, το νέο εργασιακό νομοσχέδιο, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Βέβαια, ο παλμός σε ολόκληρο το σώμα της πορείας κατά την διάρκεια της ήταν υποτονικός.

Τελευταίο και σε απόσταση, ακολουθήσε το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ τα υπόλοιπα μπλοκ, με τραγελαφικά συνθήματα περί αντίστασης στο καπιταλιστικό σύστημα. Όμως, ούτε φέτος κατάφερε να αποφύγει την πολιτική απογύμνωση και δίκαιη λαϊκή οργή από κόσμο που αυθόρμητα έξω από την Αμερικανική πρεσβεία τον γιούχαρε, ενώ μεμονωμένα άτομα επιτέθηκαν στο μπλοκ και απέσπασαν σημαίες. Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ είχε μετατρέψει το κέντρο της Αθήνας σε κατεχόμενη πόλη, συνεχίζοντας την αστυνομοκρατία που είχε στήσει λόγω της επίσκεψης Ομπάμα. Με εντολή της αστυνομίας έκλεισαν στις 15:00 ο σταθμός του μετρό στο Μέγαρο Μουσικής και από τις 17:00 οι σταθμοί στο Σύνταγμα και τον Ευαγγελισμό. Γενικά, κινητοποιήθηκαν 7.000 αστυνομικοί, που μπορεί κατά την διάρκεια της πορείας η παρουσία τους να μην έγινε ιδιαίτερα αισθητή, αλλά είχαν στρατοπεδεύσει σε όλο το κέντρο, ενώ η περιοχή των Εξαρχείων είχε περικυκλωθεί από το πρωί της ίδιας ημέρας.

Με αφορμή τις συλλήψεις από την πορεία ενάντια στην επίσκεψη Ομπά-

μα, άτομα από τον αναρχικό χώρο προχώρησαν σε κατάληψη του κτιρίου Γκίνη, στο χώρο του Πολυτεχνείου, το οποίο ήδη βρισκόταν υπό κατάληψη όπως ειθισται από φοιτητικούς συλλόγους για τον εορτασμό του Πολυτεχνείου. Το κομμάτι αυτό του αναρχικού χώρου καταντά πολλές φορές γραφικό με την εμμονή του, και ταυτόχρονα την αδυναμία του να δράσει κάπου αλλού πέραν των Εξαρχείων, ενώ η απόφαση για την συγκεκριμένη κατάληψη είναι προβληματική αφού είναι απορίας άξιο ποια κυβέρνηση θα μπορούσε να αναγκαστεί να απελευθερώσει συλληφθέντες εξαιτίας αυτής. Παρόλα αυτά, μετά από πολλά χρόνια, εξαιτίας αυτής της κατάληψης, ο χώρος του Πολυτεχνείου, του οποίου το σφράγισμα επιβάλλει με μανία το ΚΚΕ, για την αποφυγή οποιασδήποτε ενέργειας που ξεφεύγει από την αστι-

κή νομιμότητα, έμεινε ξεκλειδωτός και χρησιμοποιήθηκε από άτομα που επέλεξαν να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής.

Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που την μία μέρα υποδέχεται τον Ομπάμα προσφέροντας τα πάντα παρακαλώντας για αντάλλαγμα μία δήλωση για το χρέος, για να κερδίσει λίγο ακόμα χρόνο πάνω στις κυβερνητικές καρέκλες και την άλλη μέρα διαδηλώνει, υποτίθεται, ενάντια στο φασισμό και τον ιμπεριαλισμό στην πραγματικότητα θέλει να θάψει το νόημα της εξέγερσης. Όσο και να το θέλουν όμως, παλιοί και νέοι μνημονιακοί δεν μπορούν να σβήσουν το μήνυμα της εξέγερσης του Νοέμβρη του 1973, που παραμένει φάρος για τους εργαζόμενους και τη νεολαία στο δρόμο για την ανατροπή.

Ανταπόκριση από τα Ιωάννινα

Το φετινό τριήμερο του Πολυτεχνείου στα Ιωάννινα σημαδεύτηκε από την επίσκεψη Ομπάμα, την απαγόρευση των συγκεντρώσεων, την έντονη αστυνομοκρατία και την καταστολή, με χημικά, συλλήψεις και ξυλοδαρμούς ενάντια σε διαδηλωτές και αγωνιστές.

Περίπου 150 διαδηλωτές αφήφησαν την κακοκαιρία και διαδήλωσαν το απόγευμα της Τρίτης 15 Νοέμβρη στο κέντρο της πόλης, ενάντια στην επίσκεψη του πολεμοκάπηλου Ομπάμα. Στη διαδήλωση συμμετείχαν μπλοκ των οργανώσεων ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΚΕ(μ-λ), ΜΛ-ΚΚΕ, ΛΑΕ, ΚΕΕΡΦΑ και της ΟΚΔΕ. Δικό του πανό κατέβασε και ο σύλλογος φοιτητών Ιατρικής.

Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη διορ-

γάνωσε εκδήλωση στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων με θέμα: «Η εξέγερση του Πολυτεχνείου και η σημασία της στο σήμερα». Την εκδήλωση παρακολούθησαν με ενδιαφέρον φοιτητές αλλά και εργαζόμενοι.

Στις 17/11 πραγματοποιήθηκε η διαδήλωση μνήμης και αγώνα για τα 43 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, με συμμετοχή περίπου 700 ατόμων. Όπως κάθε χρόνο, η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε δίπλα στον χώρο όπου βρισκόταν παλιά το Πανεπιστήμιο (Δόμοπολη). Στη διαδήλωση συμμετείχαν ο Σύλλογος Εστιάκων Δουρούτης, φοιτητές από τις εστίες Δόμοπολης με πανό, ο σύλλογος Ιατρικής, η ΕΛΜΕ, ο σύλλογος μελών ΔΕΠ, πολιτικές οργανώσεις (ΟΚΔΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΚΕ(μ-λ), ΜΛ-ΚΚΕ, ΛΑΕ) και αναρχικές συλλογικότητες.

Η απαγόρευση των συγκεντρώσεων ενάντια στην επίσκεψη Ομπάμα προέδραζε σε μεγάλο βαθμό και τη συνέχιση της αστυνομοκρατίας κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων του Πολυτεχνείου. Στα Ιωάννινα, η παρουσία των ΜΑΤ και ασφαλιτών ήταν εξαιρετικά αισθητή για τα δεδομένα της πόλης, καθόλη τη διάρκεια της πορείας. Στο καταληκτικό σημείο της πορείας (Νομαρχία) είχαν παραταχθεί διμοιρίες των ΜΑΤ. Η πορεία άμεσα απαίτησε την αποχώρησή τους. Τα ΜΑΤ απάντησαν στην αρχή με προκλήσεις και βρισιές («βρωμοκομμουνία θα πεθάνετε» κ.ά.) και, όταν πήραν την εντολή, με ξύλο, δακρυγόνα και συλλήψεις. Οι ασφαλίτες που κρύβονταν στα στενά προσήγγαναν με τη βία πολλούς αγωνιστές. Οι αστυνομικοί των ΜΑΤ τραμπούκισαν, γρονθοκόπησαν και άνοιξαν κεφάλια συνδικαλιστών και αγωνιστών και προχώρησαν στη σύλληψη 2 αγωνιστών, φορτώνοντάς τους τις γνωστές κατασκευασμένες κατηγορίες («διατάραξη..», «αντίσταση..» κ.α.). Ο τελικός απολογισμός ήταν 25 προσαγωγές και 2 συλλήψεις. Όταν κάποια μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εισήλθαν στο αστυνομικό τμήμα για να ενημερωθούν και να διαμαρτυρηθούν για τις συλλήψεις, προσήχθησαν κι εκείνοι με βίαιο τρόπο. Μάλιστα ένας από τους συλληφθέντες ξυλοκοπήθηκε ενώ φορούσε χειροπέδες, ενώ άλλοι αστυνομικοί βρίζανε. Είναι ο ίδιος που οδηγείται σε δίκη με κατασκευασμένες κατηγορίες στις 17-5-2017.

Την επόμενη μέρα το πρωί, Παρα-

σκευή 18/11, πραγματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το Δικαστικό Μέγαρο, με αιτήματα την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων και την απόσυρση όλων των ψεύτικων κατηγοριών. Το μεσημέρι της ίδιας μέρας προπαγανδίστηκε με μικροφωνική στην πανεπιστημιακή λέσχη διαδήλωση που καλέστηκε μετά από πρωτοβουλία της ΟΚΔΕ και άλλων οργανώσεων και αναρχικών συλλογικότητας. Η διαδήλωση κατά της αστυνομικής βίας έγινε το ίδιο απόγευμα στις 6, με συγκέντρωση στη Νομαρχία.

Είναι ενδεικτικό ότι σε διάστημα τεσσάρων ημερών πραγματοποιήθηκαν τρεις συνεχόμενες διαδηλώσεις, οι οποίες αφήφησαν το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που οι μνημονιακές δυνάμεις οικοδομούν, ώστε να περιορίσουν το κίνημα, για να μπορέσουν να περάσουν ανενόχλητοι όλα τα αντεργατικά τέρατα.

Όπως και στο Πολυτεχνείο του 1973, πρέπει να ξανατιάσουμε το νήμα της εξέγερσης και να προετοιμάσουμε νέους αγώνες για να τσακίσουμε τη μνημονιακή και τροϊκανή χούντα. Να παλέψουμε αποφασιστικά ενάντια στα νέα αντεργατικά μέτρα που μας μετατρέπουν σε δουλοπάροικους του 21ου αιώνα, ενάντια στους αντισυνδικαλιστικούς και αντιπερειακούς νόμους, ενάντια στην προσπάθεια νέων και παλιών μνημονιακών να πετάξουν στα σκουπίδια μια ολόκληρη γενιά εργαζομένων και νεολαίας, ενάντια στις απαγορεύσεις και την καταστολή.

Εκλογές στις ΗΠΑ

Πρώτα συμπεράσματα για τη νίκη Τραμπ

Ο Τραμπ πράγματι συνιστά έναν κίνδυνο για το αμερικάνικο εργατικό κίνημα (και όχι μόνο). Όχι γιατί είναι χειρότερος από την Κλίντον, αλλά γιατί η βαθιά οικονομική και πολιτική κρίση και παρακμή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού απαιτεί μια μεγαλύτερη επίθεση στο εργατικό κίνημα.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Τα εκλογικά αποτελέσματα

Αν και ο Τραμπ πήρε 2,5 εκ. ψήφους λιγότερες από την Κλίντον, αναδείχθηκε νέος πρόεδρος των ΗΠΑ χάρη στο αντιδραστικό εκλογικό σύστημα των εκλεκτόρων (κληρονομιά του δουλοκτητικού παρελθόντος των ΗΠΑ). Σύμφωνα με αυτό το σύστημα, ο πρόεδρος δεν εκλέγεται απευθείας από τις ψήφους αλλά έμμεσα, μέσω των εκλεκτόρων της κάθε πολιτείας. Υπάρχουν 538 εκλέκτορες για τις 50 πολιτείες και την πρωτεύουσα των ΗΠΑ. Κάθε πολιτεία βγάζει έναν αριθμό εκλεκτόρων ανάλογα με τον πληθυσμό της (και όχι ανάλογα με τους ψηφισάντες). Επιπλέον, ο υποψήφιος που έρχεται πρώτος σε μία πολιτεία κερδίζει το σύνολο των εκλεκτόρων αυτής της πολιτείας. Έτσι ο Τραμπ, παρ' όλο που πήρε 62,6 εκ. ψήφους (ή το 46,15%) απέσπασε 306 εκλέκτορες κερδίζοντας 30 πολιτείες ενώ η Κλίντον, παρ' όλο που έλαβε 65,2 εκ. ψήφους (ή το 48%), κέρδισε μόνο 232 εκλέκτορες από 20 πολιτείες και την πρωτεύουσα.

Ο υποψήφιος του Φιλελεύθερου Κόμματος, Γκάρι Τζόνσον, πήρε 4,4 εκ. ψήφους (3,28%). Η υποψήφια του Πράσινου Κόμματος, Τζιλ Στέιν, πήρε 1,4 εκ. ψήφους (1,05%), τριπλασιάζοντας το αποτέλεσμα του κόμματος στις εκλογές του 2012 (όταν είχε λάβει 469.000 ψήφους) και φτάνοντας το ήμισυ περίπου των ψήφων που είχε λάβει ο Ραλφ Νάντερ το 2000 (2,8 εκ.).

Η συμμετοχή στις εκλογές έφτασε το 53% περίπου όσων είναι σε εκλόγιμη ηλικία. Από τα 324 εκ. του πληθυσμού των ΗΠΑ, τα 251 εκ. είναι σε εκλόγιμη ηλικία, δηλαδή 18 ετών και άνω, όμως αυτοί που είναι εγγεγραμμένοι στους εκλογικούς καταλόγους είναι 20 εκ. λιγότεροι, δηλαδή 231,6 εκ. Αυτά τα 20 εκ. δεν εμφανίζονται στους εκλογικούς καταλόγους είτε γιατί έχουν χάσει το δικαίωμα ψήφου (λόγω καταδίκης) είτε γιατί δεν έχουν εγγραφεί ποτέ. Είναι κυρίως φτωχοί μαύροι και ισπανόφωνοι.

Τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της ψήφου μπορούμε κατ' εκτίμηση να τα δούμε σε έρευνα έξω από την κάλπη: α) Οι λευκοί αμερικανοί ψήφισαν κατά 63% Τραμπ και κατά 37% Κλίντον, οι μαύροι 8% Τραμπ και 88% Κλίντον, οι ασιατικής καταγωγής 29% Τραμπ και 65% Κλίντον, οι ισπανόφωνοι 29% Τραμπ και 65% Κλίντον. β) Οι Αμερικανοί ηλικίας έως 40

ετών ψήφισαν εμφανώς την Κλίντον ενώ σε μεγαλύτερες ηλικίες κερδίζει ο Τραμπ. γ) Οι Αμερικανοί, που έχουν πτυχίο ανώτερης εκπαίδευσης (κάτι αντίστοιχο με τα δικά μας ΤΕΙ) και κάτω, ψήφισαν εμφανώς τον Τραμπ ενώ σε όσους έχουν πανεπιστημιακό πτυχίο και άνω κερδίζει η Κλίντον. δ) Το 2016 τα μισά νοικοκυριά των ΗΠΑ είχαν ετήσιο εισόδημα κάτω των 57.000 δολαρίων και τα άλλα μισά άνω αυτού του ποσού. Με βάση την εισοδηματική κλίμακα των νοικοκυριών, στους άνεργους και χαμηλόμισθους εργαζόμενους κερδίζει εμφανώς η Κλίντον ενώ στους σχετικά υψηλόμισθους εργαζόμενους, στα ανώτερα μικροαστικά στρώματα και στην αστική τάξη οι ψήφοι καταμερίζονται σχεδόν εξίσου.

Η προεκλογική διαδικασία

Η προεκλογική διαδικασία, που κράτησε σχεδόν ενάμισι χρόνια, ξεκίνησε όπως και κάθε άλλη προεκλογική διαδικασία στη μεταπολεμική ιστορία των ΗΠΑ –με την καθολική επικράτηση του δικομματισμού. Όμως πολύ γρήγορα η επιφανειακή αυτή εικόνα ανατράπηκε με την εμφάνιση των δύο ανατρεπτικών αυτσαίντερ, τόσο στο Ρεπουμπλικανικό όσο και στο Δημοκρατικό κόμμα: των Τραμπ και Σάντερς αντίστοιχα.

Ο Τραμπ, παρ' όλο που χρησιμοποίησε φρασεολογία και ιδέες από τη φασίζουσα και ακροδεξιά τάση του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, το Tea Party, δεν είναι ο εκπρόσωπος του τελευταίου. Τα θέματα που ανέδειξε ο Τραμπ στην προεκλογική εκστρατεία ταυτίζονται σε κάποιο βαθμό με αυτά του Tea Party (οπλοκατοχή, ρατσισμός και ξενοφοβία, μισογυνισμός, κ.α.), αλλά το Tea Party προωθεί αποκλειστικά τα σχετικά αιτήματα. Ταυτόχρονα, ο Τραμπ διαφοροποιήθηκε και από την πολιτική της ηγεσίας του ανώτερου στελεχικού μηχανισμού του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, η οποία είναι υπέρ του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης, όπως ακριβώς ο Ομπάμα και η Χίλαρι. Ο Τραμπ ανέδειξε κατά βάση τα αδιέξοδα του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης, και κυρίως τις καταστροφικές τους συνέπειες πάνω στην εργατική τάξη (αποβιομηχάνιση, ανεργία, φτώχεια, ταπείνωση, ανασφάλεια, πτώση του βιοτικού επιπέδου, η «πολιτική συμμορία της Ουάσιγκτον», κ.α.). Επιπλέον ο Τραμπ αναγκάστηκε να δημιουργήσει από το μηδέν έναν ολόκληρο προεκλογικό μηχανισμό, ένα «νέο» κόμμα που εφάπτεται, ταυτίζεται αλλά και διαφοροποιείται από τον κομματικό μηχανισμό του Ρεπουμπλικανικού κόμματος. Γι' αυτό και δεν υποστηρίχθηκε από τους βαρόνους και την ηγεσία του τελευταίου.

Από την άλλη, ο Σάντερς γνώρισε από την αρχή σχεδόν μια ευρείας κλίμακας

υποστήριξη πάνω στο κείνισανό, ή καλύτερα αριστερό, πρόγραμμά του –μια εξέλιξη αντίστοιχη αυτής του Κόρμπιν στη Βρετανία. Ο Σάντερς, ασήμαντος γεροϋσιαστής, έγινε πολύ γρήγορα επικεφαλής και εκπρόσωπος ενός πολυάριθμου εκλογικού κινήματος εργαζομένων και νεολαίας που τον στήριξε τόσο οικονομικά όσο και οργανωτικά. Κατά κοινή ομολογία, οι προεκλογικές συγκεντρώσεις του Σάντερς ήταν οι μεγαλύτερες από κάθε άλλον υποψήφιο, συμπεριλαμβανομένης της Χίλαρι και του Τραμπ. Και είναι κοινό μυστικό ότι, αν όλος ο μηχανισμός του Δημοκρατικού κόμματος δεν πάλευε λυσσασμένα, μαζί με την αστική τάξη, για να επιβάλλει την Κλίντον, η τελευταία δεν θα κέρδιζε το χρίσμα της υποψηφιότητας για την προεδρία. Όπως ομολόγησε η ηγεσία του Δημοκρατικού κόμματος αλλά και το επιτελείο του Τραμπ (το έδειξαν εξάλλου και οι δημοσκοπήσεις), αν αναμετρίονταν ο Τραμπ με τον Σάντερς κατά πάσα πιθανότητα ο Σάντερς θα έβγαине νικητής. Ένα κομμάτι από αυτούς τους εκατοντάδες χιλιάδες υποστηρικτές, το πιο ριζοσπαστικό, καταδίκασε την τελική υποταγή του Σάντερς στη Χίλαρι –πρόκειται για το ίδιο κομμάτι που έχει αρχίσει ήδη να οργανώνεται ανεξάρτητα από το κόμμα.

Η αδιέξοδη οικονομική και «εξωτερική» πολιτική του Τραμπ

Ο Τραμπ εκλέχτηκε πρόεδρος εκμεταλλευόμενος τα αδιέξοδα και τις καταστροφικές συνέπειες του νεοφιλελευθερισμού, της παγκοσμιοποίησης, της χρηματιστικοποίησης και του αντίστοιχου άθλιου πολιτικού προσωπικού τους, υποσχόμενος μια γρήγορη ανάπτυξη με δημιουργία θέσεων εργασίας και άνοδο του βιοτικού επιπέδου. Ωστόσο και η δικιά του πολιτική είναι αντιφατική και αδιέξοδη. Με επαναπατρισμό στις ΗΠΑ των εργοστασίων που οι αμερικάνικες πολυεθνικές έβγαλαν στο εξωτερικό, με αύξηση δασμών στις εισαγωγές κινέζικων εμπορευμάτων για την επαναλειτουργία των αμερικάνικων εργοστασίων που έκλεισαν, με ένα αδύναμο πρόγραμμα δημόσιων επενδύσεων στις υποδομές (ύψους 1 τρις δολαρίων σε βάθος δεκαετίας), με μείωση των φόρων των επιχειρήσεων και των πλουσίων για την υποτιθέμενη τόνωση των επενδύσεων κ.α., δεν αντιμετωπίζεται η αποβιομηχάνιση, ούτε η μετατόπιση της βιομηχανικής παραγωγής στις BRICS, ούτε ο ανταγωνισμός με τις κινέζικες και λοιπές πολυεθνικές στην παγκόσμια αγορά.

Όσο αναγκαίος είναι ένας περιορισμός του χρηματοπιστωτικού τομέα που υποστηρίζει ο Τραμπ, άλλο τόσο είναι δύσκολος, όταν το χρέος των ΗΠΑ είναι κοντά στα 4 ΑΕΠ (άλλο τόσο φαίνεται να είναι το χρέος των τραπεζών τους) και όταν είναι αυτή η ιστορική εξέλιξη του καπιταλισμού.

Εξίσου αδιέξοδη είναι η πολιτική του Τραμπ και στο ζήτημα της παγκοσμιοποίησης. Η πλήρης παγκοσμιοποίηση είναι πλέον νεκρή. Αλλά ο θάνατος ακόμη και της μερικής παγκοσμιοποίησης (των πολυμερών συμφωνιών όπως η NAFTA, η Διατλαντική Ένωση, κ.α.) και η υιοθέτηση των διμερών συμφωνιών, θα σήμαινε ότι ο μερικός κατακερματισμός της παγκόσμιας αγοράς θα μετατρέπονταν σε έναν θρυμματισμό, το παγκόσμιο εμπόριο θα κατέρρευε, η παγκόσμια κρίση θα παροξύνονταν. Η σχετική «απομόνωση» των ΗΠΑ, που προτείνει ο Τραμπ, με αυστηρά επιλεκτικές παρεμβάσεις σε παγκόσμιο επίπεδο (δηλαδή αποδυνάμωση του ρόλου του παγκόσμιου χωροφύλακα) και ανάδειξη της Κίνας ως κυριότερου εχθρού των ΗΠΑ, έχει επίσης ανυπέρβλητες δυσκολίες μια που: α) τα δολάρια των ΗΠΑ θα έχαναν την αξία τους στην παγκόσμια αγορά, β) η οξυμένη κρίση της παγκόσμιας αστικής ηγεσίας θα μετατρέπονταν σε πλήρη έλλειψη ηγεσίας (πράγμα αδιανόητο), γ) θα ωθούσε στο γρήγορο στρατιωτικό επανεξοπλισμό όλους τους παλιούς και νέους ιμπεριαλιστές, δ) η Κίνα δεν είναι εύκολο να αντιμετωπιστεί παρά μόνο με πυρηνική καταστροφή, κ.ο.κ., κ.ο.κ. Το πιο πιθανό είναι ότι, εκβιάζοντας τους ανταγωνιστές των ΗΠΑ (Ε.Ε., Ιαπωνία, BRICS, κ.α.) ο Τραμπ θα πάρει μια παράταση στην κρίση του αμερικάνικου καπιταλισμού, με προϋπόθεση φυσικά να μην έχει εντωμεταξύ εκτροχιαστεί η παγκόσμια κατάσταση με μια υποτροπή της κρίσης.

Ένα πρώτο συμπέρασμα από τις εκλογές

Ολόκληρη η προεκλογική διαδικασία στις ΗΠΑ και το ίδιο το εκλογικό αποτέλεσμα καταδεικνύουν ένα γεγονός τεράστιας, ιστορικής σημασίας: την πλατιά απόρριψη και καταδίκη από τις μάζες του νεοφιλελευθερισμού, με μια ταυτόχρονη αγωνιώδη αναζήτηση διεξόδου από αυτή την αφόρητη κατάσταση. Και μάλιστα, όχι σε οποιαδήποτε χώρα, αλλά στην ίδια την καρδιά του παγκόσμιου καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος. Αυτή η απόρριψη από μεγάλο μέρος των μαζών του νεοφιλελευθερισμού εκφράζει, αναδεικνύει αλλά και ενισχύει: τη βαθιά κρίση των δύο κομμάτων (που πιθανόν να πάρει και οργανωτική μορφή), τη βαθιά κρίση του δικομματισμού, τη βαθιά κρίση εκπροσώπησης και ενσωμάτωσης των μαζών, την κρίση εξουσίας, τη βαθιά πολιτική κρίση της ηγετικής δύναμης του παγκόσμιου καπιταλιστικού/ιμπεριαλιστικού συστήματος –που συνακόλουθα θα οξύνει την πολιτική κρίση σε παγκόσμιο επίπεδο και σε κάθε χώρα (όλες οι πολιτικές δυνάμεις των «Μένουμε Ευρώπη» είναι πλέον γυμνές και ορφανές)– αλλά και την ίδια την διαχείριση/αντιμετώπιση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης.

Ο Τραμπ πράγματι συνιστά έναν κίνδυνο για το αμερικάνικο εργατικό κίνημα (και όχι μόνο). Όχι γιατί είναι χειρότερος από την Κλίντον, αλλά γιατί η βαθιά οικονομική και πολιτική κρίση και παρακμή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού απαιτεί μια μεγαλύτερη επίθεση στο εργατικό κίνημα. Από τα τεράστια ρήγματα που ανοίγει η οικονομική κρίση, η κρίση της αστικής πολιτικής και ιδεολογίας κ.λπ. ξεπροβάλλουν «τέρατα»: κόμματα και δυνάμεις, πρόσωπα και ιδεολογίες, πολιτικές και «λύσεις» που θυμίζουν αντιδραστικές εποχές όπως π.χ. του Μεσοπολέμου. Ταυτόχρονα, όμως, ανοίγονται και μεγάλα «παράθυρα στην ιστορία», ευκαιρίες για το εργατικό κίνημα, που θα πολλαπλασιαστούν τα επόμενα χρόνια, όπως προοιωνίζει ο εκλογικός σεισμός στις ΗΠΑ. Εκεί βρίσκεται το κλειδί της κατάστασης, στο ξεπέρασμα των σημερινών αδυναμιών του εργατικού κινήματος, στην οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, στις ΗΠΑ και παντού.

Επίσκεψη Ομπάμα Υποκρισία και υποσχέσεις άνευ ουσίας...

Ότε τα προσχήματα δεν κρατάει πλέον η υποτακτική συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, καθώς υποδέχτηκε μετά βαιών και κλάδων τον πολεμοκάπηλο και σφαγέα Ομπάμα, μέσα στο τριήμερο του εορτασμού της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου.

Στα πλαίσια της επίσκεψης, είδαμε την κυβέρνηση, σε ρόλο επαίτη, να γονατίζει και να εμφανίζεται έτοιμη να ξεπουλήσει τα πάντα προκειμένου να εξασφαλίσει μια διακοσμητική δήλωση ρύθμισης του χρέους. Επίσης βιώσαμε ένα καθεστώς αστυνομοκρατίας, σχεδόν σε ολόκληρη την Αθήνα, με απαγόρευση διαδηλώσεων στις 15 και 16 Νοεμβρίου, και μάλιστα με ανακοίνωση της αστυνομίας, στην οποία κατονομάζονταν όλες οι πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις που καλούσαν σε αυτές, ανάμεσά τους και η ΟΚΔΕ και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη.

Στην ιστορία θα μείνει ο λόγος του απερχόμενου προέδρου Ομπάμα στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος για το μέγεθος της υποκρισίας του. Ο λόγος του κινήθηκε γύρω από την ευημερία, τη δημοκρατία, τη δικαιοσύνη και την ειρήνη. Αξίες που για τα αστικά επιτελεία έχουν σημασία μόνο σε επίπεδο επικοινωνιακό και όσο δεν θίγονται τα συμφέροντά τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι ίδιες οι ΗΠΑ, στις οποίες οι ανισότητες έχουν πάρει φαραωνικές διαστάσεις, με εκατομμύρια ανθρώπους να ζουν στον δρόμο και να μην έχουν ούτε ένα κομμάτι ψωμί, ενώ οι υποδομές υποβαθμίζονται συνεχώς λόγω της οικονομικής κρίσης. Οι ζωές των αφροαμερικανών δεν έχουν καμία αξία, ακόμα και όταν πρόκειται για μικρά παιδιά, καθώς έχουν σημειωθεί τόσες δολοφονίες από αστυνομικούς, κάτι το οποίο δημιούργησε ένα κύμα δυναμικών κινητοποιήσεων κατά της αστυνομικής βίας σε όλες τις ΗΠΑ. Στο κολαστήριο του Γκουαντάναμο συνεχίζονται οι βασανισμοί κρατουμένων, οι οποίοι σε αρκετές περιπτώσεις κρατούνται για δεκαετίες χωρίς δίκη. Τέλος, στη Συρία, οι βόμβες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δολοφονούν και ξεριζώνουν έναν ολόκληρο λαό, δημιουργώντας το μεγαλύτερο κύμα προσφύγων από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με τη Μεσόγειο να μοιάζει με βόμβα που είναι έτοιμη να εκραγεί. Η εναντίωση σε όλα τα παραπάνω ήταν το βασικό προεκλογικό πρόγραμμα του Ομπάμα, αλλά έχουν περάσει αρκετά χρόνια από τότε και οι 12χρονοι «τρομοκράτες» πρέπει να αντιμετωπιστούν...

Το πραγματικό καλωσόρισμα πραγματοποιήθηκε μερικά μέτρα πιο κάτω. Παρά την κατάπτυστη απόφαση για απαγόρευση των κινητοποιήσεων, τον αποκλεισμό της Αθήνας από την αστυνομία, τους 500 μυστικούς αμερικανούς πράκτορες και το κλίμα τρομοκρατίας που επιχειρήθηκε να επιβληθεί, πλήθος κόσμου κατέβηκε στο δρόμο, αγνώντας και αντιπαλεύοντας την απαγόρευση. Η διαδήλωση που

ξεκίνησε από το πολυτεχνείο έφτασε μέχρι την Παλιά Βουλή, όπου συνάντησε ισχυρές δυνάμεις καταστολής και προς στιγμήν συγκρούστηκε, έστω και «συμβολικά», μαζί τους.

Έγινε σαφές πως ο σφαγέας Ομπάμα είναι ανεπιθύμητος για την εργατική τάξη, τη νεολαία και τους φτωχούς της χώρας. Επίσης ανεπιθύμητη είναι και η πολιτική λιτότητας που επιβάλλεται από τους ιμπεριαλιστές, μια πολιτική που οδηγεί στη φτώχεια και την εξαθλίωση όλη την κοινωνία και που απορρίπτεται με κάθε ευκαιρία από την εργατική τάξη. Τέλος, είναι ανεπιθύμητοι τόσο οι νεομνημονικοί του Τσίπρα όσο και οι παλιοί της Νέας Δημοκρατίας, του ΠΑΣΟΚ αλλά και όλοι οι καλοθελητές που περιμένουν με τη σειρά τους να εφαρμόσουν τις επιταγές των ΗΠΑ και της Ε.Ε.

Καθώς τα πολεμικά μέτωπα ξεπετάγονται σε ολόκληρο τον πλανήτη, η ανάγκη για διεθνιστική πάλη των λαών γίνεται μεγαλύτερη από ποτέ. Κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο φανερό πως για να μπορέσουν να επιβάλλουν τις πολιτικές τους οδηγούνται σε όλο και πιο αυταρχικές μεθόδους, με τα μικρά και μεγάλα πραξικοπήματα να είναι στην ημερήσια διάταξη (μειοψηφική κυβέρνηση Ραχόι, υποψηφιότητα Σάντερς, διαστρέβλωση δημοψηφισμάτων κ.α.).

Δεν πρόκειται να τους αφήσουμε να μας κάνουν δούλους που θα δουλεύουμε για ψίχουλα, χωρίς ασφάλιση, περίθαλψη και δικαιώματα. Πόσο μάλλον να μας εμπλέξουν στα βρώμικα σχέδια των πολεμικών επεμβάσεών τους, ώστε πάνω στα πτώματά μας να συνεχίσουν το καταστροφικό τους έργο. Πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι της Ευρώπης αλλά και παγκόσμια να αναπτύξουμε ένα κύμα αγώνων που θα τους στείλει μια και καλή στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, ώστε να επιβάλλουμε τη δική μας οριστική λύση, για έναν κόσμο χωρίς φτώχεια, εξαθλίωση, πολέμους, έναν κόσμο σοσιαλιστικό.

Σκληρό 4^ο Μνημόνιο φέρνει η «διαπραγματέυση»

Οσο η συγκυβέρνηση «διαπραγματεύεται», το 4^ο Μνημόνιο, όπως κι αν το βαφτίσουν, έρχεται όλο και πιο κοντά. Στο πιο πρόσφατο ραβασάκι των δανειστών, ζητούνται πρόσθετα μόνιμα δημοσιονομικά μέτρα, ώστε να υπάρχει πλεόνασμα 3,5% όχι μόνο το 2018 αλλά μέχρι και το 2020. Έτσι, είναι στο τραπέζι ή δείχνουν να έχουν «κλειδώσει» τα παρακάτω:

Α) Ανοίγει ξανά το Ασφαλιστικό. Οι δανειστές απαιτούν: **1.** Νέες παρεμβάσεις στα εφάπαξ, αναθεώρηση του τύπου υπολογισμού τους και υπολογισμό των αιτήσεων για επικουρικές, οι οποίες κατατέθηκαν το 2014, με το νέο συντελεστή αναπλήρωσης (0,45). **2.** Κατάργηση του ΕΚΑΣ από 1.1.2017 και για το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος των εναπομεινάντων δικαιούχων. **3.** Επαναυπολογισμό των ήδη καταβαλλόμενων κύριων συντάξεων με τις νέες παραμέτρους των ενιαίων κανόνων μέχρι το Δεκέμβριο του 2017 (η σχετική υπουργική απόφαση προέβλεπε Σεπτέμβριο). **4.** «Εναρμόνιση» των κανόνων για τις αναπηρικές και προνοιακές συντάξεις, δηλαδή ισοπέδωση των σχετικών χορηγήσεων και δαπανών προς τα κάτω. **5.** Οι όποιες παροχές των ταμείων να είναι «δημοσιονομικά ουδέτερες», να μην επιβαρύνουν καθόλου τον κρατικό προϋπολογισμό, να βασίζονται μόνο σε ποσοστά προσαύξησης όπως ορίζεται στο «πρωτογενές δικαίωμα». Αυτό συνδέεται με την απαίτηση διαχρονικού «παγώματος» της συνταξιοδοτικής δαπάνης, προκειμένου να πέφτει ως ποσοστό του ΑΕΠ. **6.** Η βάση υπολογισμού των εισφορών των αυτοαπασχολούμενων να μην ορίζεται μετά από την αφαίρεση των καθαρών δαπανών

και ασφαλιστικών εισφορών (θα τους έδινε μια μικρή ανάσα, μειώνοντας το φορολογητέο εισόδημά τους). **7.** Ενοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων (με εξαίρεση ελάχιστων λειτουργιών) μέχρι τον Μάρτιο του 2017. **8.** Μείωση τουλάχιστον 20% του προσωπικού του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης, δηλαδή μαζικές απολύσεις εργαζομένων στα ασφαλιστικά ταμεία.

Β) Μεγάλη μείωση στα προνοιακά-κοινωνικά επιδόματα. Η κυβέρνηση εμφανίζει ως επιτυχία ότι δεν θα είναι στο επικαιροποιημένο/4^ο Μνημόνιο η δέσμευση εξοικονόμησης 0,5% του ΑΕΠ (760 εκ. ευρώ) για την χρηματοδότηση του Κοινωνικού Εισοδήματος Αλληλεγγύης το 2017. Ως αντίτιμο, θα υπάρχει δέσμευση ότι όλα τα προνοιακά επιδόματα, μαζί και τα ασφαλιστικά (οικογενειακά και αναπηρικά), θα επανεξεταστούν και θα ξεκαθαριστούν ριζικά το 2017 – μέσα από «κόφτες» που ονομάζονται Ενιαίος Μηχανισμός Παρακολούθησης Κοινωνικής Πολιτικής, Ενιαία Αρχή Πληρωμών Επιδομάτων και Ενιαίοι Κανόνες Δημόσιων και Ιδιωτικών Ιδρυμάτων Πρόνοιας!

Γ) Αντιπεργατικό-Αντισυνδικαλιστικό πογκρόμ στα «Εργασιακά». Οι δανειστές εμφανίζονται να δέχονται η μετενέργεια των συλλογικών συμβάσεων να πάει στους 6 από τους 3 μήνες – μια ανούσια παραχώρηση, αφού σχεδόν πουθενά δεν έχουν απομείνει σήμερα ΣΣΕ εν ενεργεία. Παράλληλα, με την απόλυτη συνηγορία της κυβέρνησης, που σκόπιμα τα αποσιώπησε, ξεδιπλώνουν τα ζοφερά νέα αντεργατικά μέτρα και απαιτούν: **1) Για τις ΣΣΕ: α.** Απορρίπτονται οι ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και το κράτος θα συνεχίζει να καθορίζει τον κατώτατο

μισθό. Πράγμα το οποίο ζητούν να καθοριστεί με νόμο μέχρι τον Ιανουάριο του 2019. **β.** Απαγόρευση της επεκτασιμότητας των κλαδικών ΣΣΕ στα μη μέλη των των εργοδοτικών οργανώσεων. **γ.** Απαγόρευση της «ευνοϊκότερης ρύθμισης» των κλαδικών έναντι των επιχειρησιακών συμβάσεων. **2) Για τις ομαδικές απολύσεις: α.** Αύξηση του ορίου από το 5 στο 10% τον μήνα. **β.** Κατάργηση της απαίτησης υπουργικής έγκρισής τους. Να υπάρχει μόνο κοινοποίησή τους και «διαβούλευση» (σημ.: ο παλιότερος νόμος περί «ενημέρωσης και διαβούλευσης» των εργαζομένων είναι εδώ και πολλά χρόνια ένα κουρελόχαρτο), ενώ θα εγκρίνονται τυπικά εκ των υστέρων από το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας. Παράλληλα, «κοινωνικό πλάνο» για όσους απολύονται ομαδικά! **3) Για σωματεία, απεργίες, Λοκ άουτ: α.** Αλλαγή της νομοθεσίας για τη σύσταση εργατικού σωματείου. Ώστε να μπορεί να συσταθεί με 15 υπογραφές (όπου απασχολούνται πάνω από 20 άτομα) ή 12 υπογραφές (όπου απασχολούνται κάτω από 20 άτομα). Πρόκειται για νομοθέτηση –και με αυτή τη μορφή– του εργοδοτικού, απόλυτα ελεγχόμενου και δοτού συνδικαλισμού των «Ενώσεων Προσώπων». **β.** Άμεσες αλλαγές στη δυνατότητα των εργοδοτών να μην πληρώνουν όσους εργαζόμενους δηλώνουν ότι δεν απεργούν αλλά δεν μπορούν να ασκήσουν τα «εργασιακά καθήκοντά» τους λόγω των κινητοποιήσεων των απεργών. Αυτή είναι στην πραγματικότητα μία από τις μορφές της εργοδοτικής ανταπεργίας (λοκ άουτ). Θέλουν ο σύννομος χαρακτήρας αυτής

της δυνατότητας να κρίνεται με τον ίδιο τρόπο που γίνεται για τον χαρακτηρισμό των απεργιών ως «παράνομων και καταχρηστικών», δηλαδή εντός 24ωρου, αν έχει προσφύγει ο εργοδότης, με τη διαδικασία της προσωρινής διαταγής. Με απλά λόγια: μέχρι τώρα, με συνοπτικές διαδικασίες, σχεδόν όλες οι εργατικές απεργίες έβγαιναν «παράνομες και καταχρηστικές» από τα δικαστήρια – τώρα, το ίδιο σβέλα θα αποφασίζεται ότι ο εργοδότης μπορεί να εφαρμόζει λοκ άουτ (μια πρώτη μορφή του). Αυτή είναι η αστική δικαιοσύνη τους! **γ.** Επαναδιατύπωση των «σπουδαίων λόγων» για τους οποίους δεν μπορούν να απολυθούν συνδικαλιστές. Αυτό θα σημάνει πογκρόμ απολύσεων και διώξεων, ειδικά ενάντια στους πιο μαχητικούς συνδικαλιστές.

Μαζί με τα παραπάνω, υπάρχει η **κατάργηση φοροαπαλλαγών** ως και 200 εκ. ευρώ, που θα πλήξει ευρύτατα εργατικά και φτωχά λαϊκά στρώματα, από τα πιο αδύναμα – οι απαιτήσεις του ΔΝΤ για ισοπεδωτική μείωση του **αφορολόγητου** – και ό,τι άλλο ξεφουρνιστεί στην πορεία. Όπως έγινε και με το αντισυμβαλλόμενο Κατρούγκαλου, ό,τι εμφανιστεί για έγκριση στη Βουλή θα είναι ακόμα χειρότερο. Η ανάγκη αγώνα διαρκείας των εργαζομένων για την ανατροπή αυτής της κατάστασης είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου.

■ Σταύρος Σκεύος

σιες υπηρεσίες του νησιού 2 ώρες νωρίτερα για να διευκολυνθεί η πρόσβαση, πραγματοποιήσαν εκ

νένου συγκέντρωση στην κεντρική πλατεία της Σάμου. Στην πρώτη συγκέντρωσή τους είχε καλεστεί αντιφασιστική συγκέντρωση, σε κλίμα αστυνομοκρατίας με 7 διαφορετικές ομάδες της ΕΛ.ΑΣ. να βρίσκονται στο δρόμο και ομάδα ακροδεξιών επιχείρησε να επιτεθεί σε αντιφασίστες και αλληλεγγύους. Το όλο κλίμα που δημιουργήσαν στη Σάμο, έδωσε πάτημα σε ομάδες εφόδων να βγουν στο δρόμο με κράνη και ρόπαλα και να επιχειρούν να επιτίθενται σε μετανάστες και πρόσφυγες, ενώ στις σχολές του Πανεπιστημίου χρυσαυγίτες έγραψαν συνθήματα σε αίθουσες.

Οι ακροδεξιές κινήσεις που έχουν εμφανιστεί σε διάφορα νησιά και περιοχές όπου υπάρχει μεγάλη συγκέντρωση προσφύγων, έχουν δημιουργηθεί με υποδείξεις της Νέας Δημοκρατίας, για να ασκήσουν πίεση στην ήδη άθλια στάση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ στο θέμα του προσφυγικού και να δημιουργήσουν ένα κλίμα 'θερμού χειμώνα' και διχασμού των εργατικών στρωμάτων και της νεολαίας, εν όψει και του πακέτου μέτρων για τα εργασιακά που έρχεται προς ψήφιση, της αξιολόγησης, των πλειστηριασμών και της ολοένα και μεγαλύτερης φτωχοποίησης

Ρατσιστικές επιθέσεις σε Χίο και Σάμο

της ελληνικής κοινωνίας. Στηρίζονται στο ολοένα και μεγαλύτερο ρατσιστικό παραλήρημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την ενίσχυση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης (Κ.Ε.Α.), την ανοχή των κρατικών μηχανισμών (αστυνομία, δικαστήρια), την ρατσιστική προπαγάνδα από ΜΜΕ και την ανεπάρκεια, αν όχι ανυπαρξία, κυβερνητικού σχεδίου για την επίλυση του προσφυγικού. Σε όλο αυτό το κλίμα προσπαθεί να ξανακάνει την εμφάνισή της η Χρυσή Αυγή με τις δολοφονικές τις δράσεις, σαν συμπλήρωμα της όλης κατάστασης. Θέλει να ξαναπατήσει στα πόδια της, να αποκτήσει κάποια κοινωνικά στηρίγματα και να εφαρμόσει την πολιτικής της. Για την ώρα παίζει το ρόλο που της έχει ανατεθεί και ίσως προσπαθήσουν να την ξαναφέρουν στα μέτρα τους, Κ.Ε.Α. και οι αστικές δυνάμεις, εάν κάτι ξεφύγει από τον σχεδιασμό τους.

Ο ελληνικός λαός από το ξέσπασμα της προσφυγικής κρίσης έδειξε ένα τεράστιο κίνημα αλληλεγγύης τιμώντας τους πρόσφυγες παππούδες μας, τους αγώνες όλων αυτών των χρόνων και τους χιλιάδες που πέθαναν και πεθαίνουν καθημερινά από τα μνημόνια. Παρόλα αυτά χρειάζεται μια περαιτέρω κλιμάκωση των αγώνων και της οργάνωσης του κινήματος για να μπορούμε να μιλάμε με άλλους όρους και σε άλλη βάση για το προσφυγικό. Για ακόμη μια κρίσιμη μάχη η πλειοψηφία της Άκρας Αριστεράς (ή ότι έχει μείνει από αυτήν) έχει δείξει τραγικές ανεπάρκειες, τόσο σε επίπεδο ανάλυσης της

κατάστασης (ιδεολογική-πολιτική αντίδραση της ΕΕ, Κ.Ε.Α., αποσύνθεση παραδοσιακών αστικών δυνάμεων, πολιτική πολυπλοκότητα των συγκρούσεων σε Ουκρανία, Μ. Ανατολή, Β. Αφρική), όσο και στην συγκρότηση ενός σχεδίου δράσης για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τους πρόσφυγες. Χαρακτηριστική είναι η άθλια στάση του ΚΚΕ (μ-λ) που ειρωνεύεται τις δομές αλληλεγγύης και την έμπρακτη αλληλεγγύη και συμψηφίζει την φασιστική και κρατική βία με την εργατική ταξική βία/αυτοάμυνα (ζήτημα αντί-συγκεντρώσεων).

Το εργατικό κίνημα και η νεολαία, μαζί με τους πρόσφυγες, πρέπει να σχεδιάσει και να εφαρμόσει ένα σχέδιο πάλης με άξονες την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των προσφύγων/μεταναστών, την έμπρακτη αλληλεγγύη, το ζήτημα των δημοκρατικών ελευθεριών γενικότερα, την απόκρουση του ρατσιστικού μίσους, την ανάδειξη των ευθυνών της κυβέρνησης, των παλιών μνημονιακών ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και της ΕΕ, το τσάκισμα των φασιστικών συμμοριών στο δρόμο και τη διεθνιστική σύνδεση των αγώνων στην Ελλάδα με τους αγώνες σε Ουκρανία, Συρία, Αίγυπτο για να μην πάει ούτε ένα ευρώ παραπάνω από παιδεία, υγεία και κοινωνικές παροχές σε δανειστές ή πολεμικές επιχειρήσεις, για να ητλώσουμε τα μνημόνια και να απενεργοποιήσουμε τον κίνδυνο του πολέμου που έρχεται.

■ Ζόγκας Βασίλης

Οι προεδρικές εκλογές στην Αυστρία

Τελικά, στην επανάληψη του β' γύρου των προεδρικών εκλογών της Αυστρίας επικράτησε καθαρά (παρά τις δημοσκοπικές προβλέψεις για αμφίροπη εκλογή), ο υποψήφιος των Πρασίνων Φαν ντερ Μπέλεν, που υποστηρίχθηκε από το Σοσιαλιστικό Κόμμα (SPÖ) και το Λαϊκό Κόμμα (ÖVP), απέναντι στον Νόρμπερτ Χόφερ υποψήφιο του ακροδεξιού Κόμματος της Ελευθερίας (FPÖ).

Ο πρόεδρος της Αυστρίας εκλέγεται με καθολική ψηφοφορία κάθε 6 χρόνια. Αν και έχει συνταγματικό δικαίωμα να διορίζει και να απολύει υπουργούς, στην πράξη η πολιτική εξουσία βρίσκεται στα χέρια του Καγκελάριου και της ομοσπονδιακής βουλής. Είναι η πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο που εκλέγεται πρόεδρος μη προερχόμενος από τα δύο μεγάλα κόμματα (Σοσιαλδημοκρατικό ή Λαϊκό), τα οποία κυβερνούν ανελλιπώς είτε αυτοδύναμα είτε με κυβερνήσεις συνεργασίας (ακόμα και μεταξύ τους).

Αυτή τη φορά, οι υποψήφιοι των δύο μεγάλων κομμάτων καταποντίστηκαν στον α' γύρο των εκλογών στις 24 Απριλίου. Τα αποτελέσματά του ήταν: Χόφερ (Κόμμα Ελευθε-

ρίας της Αυστρίας) 35,10%, Φαν ντερ Μπέλεν (Πράσινοι) 21,30%, Γκρις (ανεξάρτητος) 18,90%, Χούντσορφερ (Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα) 11,30%, Κολ (Λαϊκό Κόμμα) 11,10%, Λούγκνερ (ανεξάρτητος) 2,30%.

Στον β' γύρο στις 22 Μαΐου, ο Φαν ντερ Μπέλεν, υποστηριζόμενος απ' το Σοσιαλιστικό και το Λαϊκό κόμμα, κέρδισε τον Χόφερ με διαφορά της τάξης του 0,6%. Ωστόσο διαπιστώθηκαν διάφορες παρατυπίες. Το Κόμμα Ελευθερίας προσέφυγε στα δικαστήρια, όπου διαπιστώθηκε ότι ενώ η διαφορά ψήφων ήταν λίγο πάνω από 30.000, οι παρατυπίες αφορούσαν πάνω από 70.000. Οι επαναληπτικές εκλογές ορίστηκαν αρχικά για τις 2 Οκτωβρίου. Αργότερα, το υπουργείο εσωτερικών τις μετέθεσε για τις 4 Δεκεμβρίου, με μια πρωτοφανή απόφαση, αφού δεν μπορούσε να εγγυηθεί την εγκυρότητά τους.

Το μεταναστευτικό και τα ζητήματα ασφάλειας αποτέλεσαν κεντρικό θέμα στην προεκλογική εκστρατεία του Χόφερ και του Κόμματος Ελευθερίας. Τον τελευταίο χρόνο έχουν εγκατασταθεί στην Αυστρία περίπου 100.000 πρόσφυγες και μετανάστες, ενώ περίπου 1 εκ. έχουν περάσει από τη χώρα για να πάνε στη Γερμανία ή άλλες χώρες του βορρά. Το μεταναστευτικό ρεύμα προκάλεσε τριγμούς στο πολιτικό σκηνικό (όπως στη Γερμανία, με την γέννηση του ξενοφοβικού AfD), με το υπάρχον Κόμμα Ελευθερίας να αυξάνει την πολιτική επιρροή και τα ποσοστά του στις δημοσκοπήσεις. Δεν είναι η πρώτη φορά. Το 2000, με πρόεδρο τότε τον Χάιντερ, είχε πετύχει το ιστορικά υψηλό ποσοστό του 27% και είχε συμμετάσχει σε κυβέρνηση συνασπισμού, προκαλώντας πολιτικό σεισμό στο εσωτερικό

της ΕΕ, η οποία και είχε επιβάλει κυρώσεις στην Αυστρία.

Ο Χόφερ καλούσε να κλείσουν τα σύνορα της Αυστρίας σε μετανάστες και πρόσφυγες, να μην τους χορηγείται άσυλο και διάφορες κοινωνικές παροχές, κινδυνολογώντας για την επιβίωση του κράτους πρόνοιας. Εκτός από το προσφυγικό-μεταναστευτικό, η προεκλογική καμπάνια του έθιγε ζητήματα όπως: Πιο αυτόνομη στάση της Αυστρίας απέναντι στην Κομισιόν και την Γερμανία. Αναβάθμιση των σχέσεων με τη Ρωσία, αλλά και τις ακροδεξιές δυνάμεις γειτονικών χωρών (Ουγγαρία, Τσεχία, Πολωνία, Σλοβακία). Μη συμμετοχή της Αυστρίας στα διάφορα «προγράμματα διάσωσης» των υπερχρεωμένων κρατών του νότου. Ενίσχυση στρατού και αστυνομίας. Απόρριψη της διατλαντικής συμφωνίας ΤΤΙΡ. Μείωση της φορολογίας κ.λπ. Από την άλλη μεριά, ο Φαν ντερ Μπέλεν έκανε μια καθαρά φιλοΕΕ καμπάνια, μιλώντας για πολυπολιτισμότητα, ανοιχτά σύνορα, πιο στενή συνεργασία με τη Γερμανία της Μέρκελ κ.λπ.

Ωστόσο, παρά τη ρητορική, όλες οι πολιτικές δυνάμεις, όπως και συνολικά η ΕΕ, ασκούν μια βάρβαρη αντιμεταναστευτική πολιτική. Είναι η κυβέρνηση μεγάλου συνασπισμού (Σοσιαλδημοκρατικό - Λαϊκό κόμμα) που έχτισε φράχτη στο αλπικό πέρασμα του Μπέλεν στα σύνορα με την Ιταλία. Που πρωτοστάτησε στο κλείσιμο του βαλκανικού διαδρόμου για τους πρόσφυγες και μετανάστες, χρηματοδοτώντας την ανέγερση φραχτών στα Βαλκάνια και επιβλέποντας τη φύλαξή τους. Που πρωταγωνιστεί στις διάφορες διασκέψεις των χωρών του Βίζενγκραντ και συνεργάζεται στενά με διάφορες ακροδεξιές κυβερνήσεις στην ανατολική Ευρώπη. Ο «πολυπολιτισμικός» Φαν ντερ Μπέλεν έσπευσε να υιοθετήσει την άποψη για ένα «ταβάνι» στον αριθμό των προσφύγων

που θα γίνουν δεκτοί στην Αυστρία.

Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το ότι μετά την πρώτη εκλογή συνέβησαν γεγονότα όπως το Brexit και η νίκη του Τράμπ, έδινε δυναμική νίκης στον Χόφερ. Η θεωρία ενός ακροδεξιού ντόμινο, που θα συνεχιζόταν με την άνοδο του AfD στη Γερμανία, της Λεπέν στη Γαλλία κ.λπ. φαινόταν να επιβεβαιώνεται δημοσκοπικά, όπου φαινόταν μικρό προβάδισμα του Χόφερ.

Ωστόσο στον επαναληπτικό β' γύρο ο Φαν ντερ Μπέλεν κέρδισε καθαρά με πάνω από 53%, αυξάνοντας τη διαφορά απ' τον Χόφερ (ποσοστό που αναμένεται να ανέβει όταν ενσωματωθούν οι επιστολικές ψήφοι). Ο Φαν ντερ Μπέλεν πήρε υψηλά ποσοστά στα αστικά κέντρα και στις βιομηχανικές περιοχές (Βιέννη, Γκράτς, Λιντς), αλλά και στις περιοχές που έχουν μεγάλο τουριστικό τομέα (Τρόλο κ.λπ.), ενώ έχασε στην ύπαιθρο και τις αγροτικές περιοχές.

Σε μια χώρα όπου συνήθως οι προεκλογικές εκστρατείες είναι χωρίς πάθη και έντονες αντιπαράθεσεις, είναι η πρώτη φορά, μετά τον Μεσοπόλεμο, που η Αυστρία διχάζεται σε τέτοιο βαθμό. Το πολιτικό σύστημα βρίσκεται αντιμέτωπο με μια πρωτοφανή πολιτική κρίση, το βάθος της οποίας δεν έχει αποκαλυφθεί πλήρως, αφού μέχρι τώρα η χώρα δεν έχει επηρεαστεί ιδιαίτερα ούτε από την οικονομική κρίση, ούτε από το μεταναστευτικό, ούτε από την τρομοκρατία. Παρά την ήττα του, το Κόμμα Ελευθερίας έχει κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένο από το αποτέλεσμα και αναμένει μια καλή επίδοση στις επόμενες βουλευτικές εκλογές, ακόμα και την πρώτη θέση. Οι εξελίξεις θα εξαρτηθούν και από το τι θα γίνει στις επόμενες εκλογές στην Γερμανία.

■ Χρήστος Νομίδης

ΦΙΝΤΕΛ ΚΑΣΤΡΟ

“Έφυγε” ο ηγέτης της κουβανέζικης επανάστασης

Στις 25 Νοεμβρίου έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 90 ετών ο ηγέτης της κουβανικής επανάστασης Φιντέλ Κάστρο. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έσπευσαν να μιλήσουν για «αμφιλεγόμενη» προσωπικότητα, προφανώς για να εκφράσουν τη δική τους αμφισβήτηση στο πρόσωπό του και στο τι συμβόλιζε, δηλαδή την κουβανική επανάσταση και τον αγώνα του λαού της Κούβας για να οικοδομήσει μια σοσιαλιστική κοινωνία, μέσα σε ασφυκτικές συνθήκες οικονομικού εμπάργκο και απειλής στρατιωτικής επέμβασης. Σ' αυτήν την κατεύθυνση εκμεταλλεύονται την κατάρρευση των χωρών του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» και τη γραφειοκρατικοποίηση του καθεστώτος στην Κούβα για να αποδείξουν ότι αυτή η πάλη δεν έχει κανένα νόημα.

Η ιστορία της κουβανικής επανάστασης άλλα αποδεικνύει! Όταν τον Νοέμβριο του 1956, 83 επαναστάτες, ανάμεσά τους ο Φιντέλ Κάστρο και ο Τσε Ικεβάρα, πάνω σε ένα πλοίαρχο, το Granma, αποβίβστηκαν στην Κούβα, μόνο οι ίδιοι και ο λαός της Κούβας μπορούσαν να φανταστούν ότι στη 1 Ιανουαρίου του 1959 θα έμπαιναν στην Αβάνα νικητές.

Η Κούβα ήταν αποικία των ΗΠΑ από το 1898, όταν την εκκένωσαν οι Ισπανοί. Οι ΗΠΑ εγκατέστησαν εκεί στρατεύματα και την εκμεταλλεύτηκαν επιβάλλοντας τη μονοκαλλιέργεια. Επέβαλαν μια από τις πιο στυγνές και διεφθαρμένες δικτατορίες, αυτή του Μπατίστα το 1953, για να συνεχίσουν την εκμετάλλευσή της. Η δικτατορία του Μπατίστα, παρ' όλο που υποστηριζόταν από τον ιμπεριαλισμό, αμφισβητούνταν ολοένα και περισσότερο όχι μόνο από την εργατική τάξη, αλλά και από τους αγρότες και τη μικρο-

μπουρζουαζία, ακόμη και από τομείς των κυρίαρχων τάξεων. Το σταλινικό Λαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα, μετά την παλιότερη συνεργασία του με τον Μπατίστα και στιγματισμένο από παλιότερες προδοσίες, δεν μπορούσε να εκμεταλλευτεί αυτή την αμφισβήτηση. Η γύρω από τον Φιντέλ Κάστρο ομάδα, ξένη προς τη σταλινική παράδοση, ήταν η ριζοσπαστικότερη πτέρυγα του λαϊκού κινήματος. Στην πορεία της προς την επανάσταση ριζοσπαστικοποίησε και ξεκαθάρισε ολοένα και πιο πολύ τον προσανατολισμό της προς την άποψη της συνεπούς υπεράσπισης των καταπιεζόμενων. Πεισιμύητος ο Κάστρο ότι το καθεστώς Μπατίστα ήταν καταδικασμένο, αναζήτησε με τους συντρόφους του εναλλακτική λύση. Δεν θέλησε να μοιραστεί την ηγεσία της πάλης με τους αστούς πολιτικούς και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μόνο ο ένοπλος αγώνας, η κατάληψη της εξουσίας και η καταστροφή του παλιού μηχανισμού της δικτατορίας ήταν η λύση. Την άποψη αυτή της καστρικής ομάδας συμπλήρωσε ο διεθνισμός και η πάλη σε λατινοαμερικανική κλίμακα.

Αυτή η γραμμή της συνεπούς υπεράσπισης των καταπιεζόμενων θα οδηγήσει την καστρική ομάδα μακριά από την πολιτική των σταλινικών Λαϊκών Μετώπων, που προέκριναν τη συμμαχία με την αστική τάξη και μια επανάσταση κατά «στάδια». Θα την οδηγήσει στην πράξη να πραγματοποιήσει την επανάσταση της εργατικής τάξης και των φτωχών αγροτών. Μετά από την ανατροπή του Μπατίστα, η καστρική ηγεσία προώθησε την κινητοποίηση των μαζών ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Ο γνήσιος επαναστατικός προσανατολισμός της ηγεσίας και η κινητοποίηση των μαζών συνέδεε τους δύο παράγοντες όλο και πιο στενά. Με ένα κύμα γενικευμένων αλα-

λοτριώσεων των ιμπεριαλιστικών περιουσιών, αλλά και της κουβανικής μπουρζουαζίας, με το τσάκισμα του αστικού κράτους, δημιουργήθηκε το κουβανικό εργατικό κράτος. Ο αντάρτικος στρατός είχε ηγεμονικό ρόλο.

Η μετέπειτα πορεία προς την οικοδόμηση και τη σταθεροποίηση του κουβανικού εργατικού κράτους χαρακτηρίστηκε από εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες (μονοκαλλιέργεια, εμπάργκο). Παρ' όλα αυτά η οικονομία γνώρισε μια ανάπτυξη, η ανεργία εξαλείφθηκε, ενώ χάρη στη σχεδιοποίηση και τις σχέσεις με τα κράτη του «υπαρκτού σοσιαλισμού» οι συνέπειες από τις διεθνείς διακυμάνσεις των τιμών της ζάχαρης (μονοκαλλιέργεια) μειώθηκαν. Το βιοτικό επίπεδο βελτιώθηκε αισθητά, προωθήθηκε η ενσωμάτωση των γυναικών στην οικονομική και κοινωνική ζωή, υπήρξε δωρεάν ιατρική περίθαλψη για όλους, με αποτέλεσμα τη μείωση της παιδικής θνησιμότητας και την άνοδο του προσδόκιμου ζωής. Δημιουργήθηκε σύστημα δωρεάν εκπαίδευσης για όλους, που αρκετά γρήγορα έφτασε τα επίπεδα ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών.

Η κουβανική επανάσταση και το κουβανικό εργατικό κράτος συνέβαλαν με πνεύμα διεθνιστικό στην αντι-ιμπεριαλιστική και επαναστατική πάλη σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής και της Αφρικής. Βασική αιτία των γραφειοκρατικών παραμορφώσεων στο κουβανικό εργατικό κράτος, που απέρρεαν από την πολιτική της καστρικής ηγεσίας, ήταν η απουσία μορφών αυτοοργάνωσης (εργατικά συμβούλια) και αυτοδιαχείρισης. Το σχέδιο για την παραγωγή καταρτιζόταν από τα πάνω. Όσο και αν η καστρική ηγεσία αναγνώριζε τον κίνδυνο γραφειοκρατικοποίησης, δεν προχώρησε σε ένα εργατικό κράτος των συμβουλίων, στο οποίο τις αποφάσεις θα έπαιρναν οι

ίδιοι οι παραγωγοί. Στην κατεύθυνση γραφειοκρατικοποίησης συνέβαλε ο συνταγματικός ρόλος του ενός και μοναδικού κόμματος, προορισμένου να διευθύνει και να ελέγχει όλους τους μαζικούς φορείς και να καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τις αποφάσεις τους. Στο εσωτερικό του κόμματος δεν υπήρχε δημοκρατία εκφρασμένη σε δικαίωμα δημιουργίας τάσεων ή έκφρασης εναλλακτικών θέσεων. Η οικονομική και στρατιωτική βοήθεια της ΕΣΣΔ συνέβαλαν στην κατεύθυνση της γραφειοκρατικοποίησης, παρά το ότι η καστρική ηγεσία ασκούσε κριτική προς τη γραφειοκρατία των χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και δεν ταυτιζόταν πλήρως με τις πολιτικές της.

Στην πορεία της κουβανικής επανάστασης και της εξέλιξης του κουβανικού εργατικού κράτους, η καστρική ηγεσία για μεγάλο διάστημα διατήρησε ζωντανές σχέσεις με τις εργατικές και λαϊκές μάζες, μη επιτρέποντας σε αισθήματα εχθρότητας και εναντίωσης να αναπτυχθούν ενάντια στην καστρική ηγεσία.

Η επανάσταση στην Κούβα, ηγέτες της οποίας υπήρξαν ο Κάστρο και ο Τσε, είναι ένα από τα σημαντικότερα παραδείγματα που αποδεικνύουν ότι ο ιμπεριαλισμός - και μάλιστα ο αμερικάνικος - δεν είναι αήττητος, ότι η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, ακόμη και αυτών των πενιχρών που διέθετε η Κούβα, μπορεί να επιφέρει μια άνοδο του βιοτικού επιπέδου και να επιτρέψει τη δημιουργία εκπαιδευτικού συστήματος και συστήματος υγείας. Απέδειξε επίσης ότι όταν οι εργάτες και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πιστεύουν στο όραμα μιας άλλης κοινωνίας, μπορούν να αντέξουν τεράστιες πιέσεις.

ΗΠΑ

Το μεγαλύτερο κίνημα ιθαγενών εδώ και εκατό χρόνια

Το Standing Rock στη Βόρεια Ντακότα αποτελεί μέρος της κληρονομιάς των «Σιού», όπως κοινώς ονόμαζονται οι ιθαγενείς λαοί των ινδιάνων ντακότα, λακότα και άλλων φυλών. Ο ποταμός Μιζούρι, πηγή πόσιμου νερού για 17 εκατομμύρια ανθρώπους, διασχίζει την περιοχή, η οποία βρίσκεται κάτω από τη δικαιοδοσία των ιθαγενικών αρχών της **Ιστορικής Κληρονομιάς Σιού** με βάση τις συμφωνίες που έχουν υπογραφεί με την κυβέρνηση των ΗΠΑ. Τσαλαπατώντας τις συμφωνίες αυτές και ενάντια στην θέληση των Σιού, η πετρελαϊκή κοινοπραξία **Energy Transfer Partners** χτίζει έναν αγωγό πετρελαίου που καταστρέφει και απαλλοτριώνει ιερούς χώρους (νεκροταφεία) των ιθαγενών του Standing Rock και μολύνει τις υδάτινες πηγές από τις οποίες εξαρτάται η επιβίωσή τους. Το έργο, ύψους 3,8 δις δολαρίων, χρηματοδοτείται από τις Goldman Sachs, Bank of America, HSBC, UBS, Wells Fargo και άλλες μεγάλες τράπεζες, ενώ και ο ίδιος ο νεοεκλεγείς Τραμπ, ο οποίος έχει ταχτεί αναφανδόν υπέρ του έργου, συμμετείχε αρχικά με ένα ποσοστό. Ο αγωγός εκτείνεται σε μια τεράστια έκταση 1.880 χιλιομέτρων από τις πετρελαιοπηγές του Μπάκεν στη Βόρεια Ντακότα, διασχίζοντας την Νότια Ντακότα και την Άιοβα έως το Ιλινόι. Ο αγωγός διασχίζει τη γη που συμφωνήθηκε να δοθεί στους Σιού το 1851 με την Συμφωνία του Fort Laramie (την οποία οι αμερικάνοι ποτέ δεν τηρήσαν) ενώ προβλέπεται να περάσει από εκατοντάδες πηγές νερού στους μεγάλους ποταμούς Μιζούρι και Μισισσίπι και από τους εκατοντάδες παραποτάμους τους. Σε 22 πηγές οι γεωτρήσεις πρέπει να γίνουν σε μεγάλο βάθος, κάτι που θέτει σε άμεσο κίνδυνο το πόσιμο νερό εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων. Το έργο έχει σκοπό να μεταφέρει 470.000 βαρέλια αργού πετρελαίου ημερησίως.

Από τις αρχές καλοκαιριού άρχισαν να συγκεντρώνονται στο Standing Rock κάποιοι δεκάδες άνθρωποι, οι οποίοι στη συνέχεια έγιναν εκατοντάδες και χιλιάδες, για να διαδηλώσουν ενάντια στην κατασκευή του αγωγού. Οι ίδιοι οι κάτοικοι οι οποίοι αυτοχαρακτηρίζονται ως «προστάτες του νερού» αντιλήφθηκαν γρήγορα αυτόν τον αγώνα σαν αγώνα ζωής ή θανάτου. Ο ποταμός Μιζούρι είναι η κύρια πηγή πόσιμου νερού για τους Σιού. Παραδείγματα αυτής της καταπάτησης, ζωντανά στην μνήμη των λαών ντακότα και λακότα, είναι η απαλλοτρίωση των γαιών στην Ντακότα του Νότου ύστερα από την ανακάλυψη χρυσού στην δεκαετία του 1870, και η κατασκευή δεξαμενών στο Μιζούρι, που προκάλεσε μεγάλες πλημμύρες και αναγκαστικές απαλλοτριώσεις γης τους τη δεκαετία του 1950.

Η απάντηση της εταιρείας και του κράτους ήταν η άγρια επίθεση με αστυνομικά σκυλιά στους διαδηλωτές, η οποία άφησε πίσω αρκετούς τραυματίες. Το γεγονός αυτό προκάλεσε την οργή των ιθαγενών, και ο αγώνας τους εξελίχθηκε γρήγορα στο μεγαλύτερο κίνημα ιθαγενών εδώ και εκατό χρόνια στις ΗΠΑ, το

οποίο έχει παραλύσει από τον Σεπτέμβριο την κατασκευή του αγωγού. Το κίνημα έχει συναντήσει τεράστια **διεθνή αλληλεγγύη** και έχει παρόμοια χαρακτηριστικά με άλλους μεγάλους αγώνες ιθαγενών σε διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Στις όχθες του Μιζούρι έχει εγκατασταθεί μια τεράστια κατασκήνωση από ιθαγενείς και αλληλέγγυους όχι μόνο από τις ΗΠΑ αλλά από όλο τον κόσμο.

Η καταστολή ενάντια στο κίνημα εντάθηκε με την άμεση στρατιωτικοποίηση της περιοχής και τη μεταφορά στρατευμάτων και μονάδων βαρύ οπλισμού. Αποκορύφωμα της καταστολής η 20η Νοέμβρη, όταν κάτω από θερμοκρασίες ψύχους η αστυνομία επιτέθηκε βάνουσα με αέρες στους διαδηλωτές, προκαλώντας εκατοντάδες περιπτώσεις υποθερμίας. Χρησιμοποιώντας δακρυγόνα, χειροβομβίδες, σπρέι πιπεριού και πλαστικές σφαίρες τραυμάτισαν περισσότερους από 300 διαδηλωτές. Ανάμεσά τους η Sophia Wilansky, αλληλέγγυα από την Νέα Υόρκη, 21 χρονών που μια χειροβομβίδα της κατέστρεψε το ένα χέρι. Η κοπέλα αυτή, όπως και εκατοντάδες άλλοι νέοι από όλη την Αμερική, ήρθαν να σταθεί αλληλέγγυα στους ιθαγενείς.

Η καταστολή ενάντια στους αγώνες των ιθαγενών στις ΗΠΑ είναι σε πλήρη συμφωνία με τις ρατσιστικές δολοφονίες αφροαμερικανών και τη βίαιη διάλυση διαδηλώσεων και διαμαρτυριών σε όλη την χώρα. Το κράτος των ΗΠΑ έχει άλλωστε μια μακρά ιστορία καταπάτησης και καταστολής των ιθαγενών λαών από την περίοδο της αποικιοποίησης μέχρι σήμερα. Στις ΗΠΑ ζουν 2,6 εκατ. ιθαγενείς, μοιρασμένοι σε 150 φυλές, και οι περισσότεροι από αυτούς ζουν σε φτωχές περιοχές, περιθωριοποιημένοι και εγκαταλελειμμένοι. Η φτώχεια στο Standing Rock είναι 43,2% -σχεδόν το τριπλάσιο του εθνικού μέσου όρου (14,5%). Η οικονομική δραστηριότητα στην περιοχή είναι ελάχιστη, ενώ η παιδική θνησιμότητα και το ποσοστό αυτοκτονιών είναι από τα μεγαλύτερα στις ΗΠΑ. Η διατροφική ανασφάλεια είναι επίσης μεγάλη, ενώ η πρόσβαση σε συστήματα υγείας και εκπαίδευσης είναι πολύ ελλιπής. Ακόμα υπάρχουν μεγάλα ποσοστά ανθρώπων που ζουν χωρίς ηλεκτρισμό και τρεχούμενο νερό.

Οι ΗΠΑ διαθέτουν πετρελαιογραμμές 2,5 εκατ. μιλίων που μετακινούν πετρέλαιο και φυσικό αέριο, από τις οποίες υπολογίζεται πως παράγονται πάνω από 300 πετρελαιοκηλίδες το χρόνο σε όλους τους αγωγούς. Έρευνα για την ασφάλεια των αγωγών πετρελαίου έδειξε ότι πάνω από το μισό του συνόλου είναι πάνω από 50 ετών κάτι που εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον. Οι πηγές του Μπάκεν τα τελευταία επτά χρόνια έχουν αποτελέσει την ναυαρχίδα της παραγωγής πετρελαίου στις ΗΠΑ παράγοντας πάνω από ένα εκατομμύριο βαρέλια την ημέρα. Η παραγωγή πετρελαίου αυξήθηκε πάνω από 600% τα τελευταία χρόνια κάνοντας τη Βόρεια Ντακότα τη δεύτερη μεγαλύτερη πετρελαιοπαραγωγό πολιτεία των ΗΠΑ. Όμως μεταξύ 2006 και 2014 εκτιμάται πως έχουν διαρρεύσει 5,9 εκατ. γαλόνια πετρελαίου και 11,8 εκατ. γαλόνια άλλων επιβλαβών υποπροϊόντων εξόρυξης.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές ο σερίφης της περιοχής έχει δώσει εντολή για εκκένωση της τεράστιας κατασκήνωσης έως την Δευτέρα 5-12, ενώ οι αγωνιστές δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι την νίκη. Στους σκοτεινούς καιρούς που διανύουμε, έχουμε μπροστά μας άλλο ένα φωτεινό παράδειγμα από την «άλλη Αμερική», την Αμερική των «από κάτω» που αφυπνίζονται και προσπαθούν να βρουν το δρόμο του αγώνα και της αξιοπρέπειας.

■ Παιουλίν Μπουμπουλίμα

στον κόσμο...

ΜΑΡΟΚΟ

Χιλιάδες διαδηλωτών έχουν βγει στους δρόμους του Μαρόκο από τις αρχές του Νοέμβρη, με αφορμή την δολοφονία του 30χρονου Μουσίν Φίκρι, ο οποίος βρήκε τραγικό θάνατο όταν τον συνέθλιψε ο μηχανισμός ενός απορριματοφόρου, στην προσπάθειά του να ανακτήσει το εμπόρευμα που του είχε κατασχέσει η αστυνομία. Το χρονικό των γεγονότων θυμίζει την υπόθεση του τυνησίου πλανόδιου μικροπωλητή, του οποίου ο θάνατος στάθηκε αφορμή για το ξέσπασμα της Αραβικής Άνοιξης το 2011. Οι κινητοποιήσεις έβγαλαν στους δρόμους πολλούς άνεργους νέους, τους εκπαιδευτικούς που διαμαρτύρονται για τις περικοπές και τις άθλιες συνθήκες στην εκπαίδευση (100 στοιβαγμένα παιδιά ανά τάξη) καθώς και εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα. Την οργή και αγανάκτηση των διαδηλωτών θεριεύει και η εκτεταμένη διαφθορά και αυταρχικότητα της εξουσίας.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Τους 15.000 έφτασαν οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι στα πανεπιστήμια που διαδήλωσαν ενάντια στο νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση της Τερέζα Μέι. Το νομοσχέδιο φέρνει αυξήσεις στα διδάκτρα ενώ κάνει ευκολότερη την ίδρυση και την αναγνώριση των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Κύρια αιτήματα των φοιτητών είναι η μείωση των διδάκτρων και η αύξηση της δημόσιας χρηματοδότησης. Χαρακτηριστικά ήταν τα πανό που έγραφαν: «Γεια σου μαμά, έμεινα απένταρος» ή «Ρίξτε χρηματοδότηση και όχι βόμβες».

ΗΠΑ

Από την 1 Νοέμβρη και για έξι ημέρες, 4.700 εργαζόμενοι στο μετρό, τα λεωφορεία και τα τρόλεϊ της Φιλαδέλφειας, απέρρησαν ενάντια στα σχέδια της εργοδοσίας για αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών σε βάρος των εργαζομένων με ταυτόχρονη χειροτέρευση της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και των συντάξεων. Η εταιρία, μάλιστα, προσπάθησε να μπλοκάρει δικαστικά την απεργία, με πρόσχημα τις αμερικανικές εκλογές και την ανάγκη για μετακινήσεις, κάτι που τελικά δεν κατάφερε. Στο τέλος οι εργαζόμενοι νίκησαν καθώς υποχρέωσαν την εταιρία να τους δώσει 10,5% αύξηση στους μισθούς σε βάθος 5ετίας και να αυξήσει τις συντάξεις από 12,8% έως 15,2%, ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας. Ωστόσο, το συνδικάτο συμφώνησε και σε αυξήσεις στις ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων κατά 1,5%, σταδιακά έως το 2019. Αξιοσημείωτο είναι ότι το ένα τρίτο των εργαζομένων (760 προς 1.982) ψήφισε ενάντια στην συμφωνία, ζητώντας να μην υπάρξει η παραμικρή υποχώρηση.

Με αφορμή την "Black Friday", χιλιάδες διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους, σε πολλές πολιτείες των ΗΠΑ. Στο Σηάτλ 1.000 διαδηλωτές ζήτησαν δικαιοσύνη για τα θύματα αστυνομικής βίας, φώναξαν συνθήματα κατά του Τράμπ, ενώ κατέλαβαν κατάσταση της αλυσίδας "Zara" με το σύνθημα «μετράνε οι ζωές των μαύρων και όχι η "μαύρη Παρασκευή"». Στη βόρεια Ντακότα οι διαδηλωτές προπαγάνδισαν τις θέσεις τους ενάντια στην κατασκευή αγωγού πετρελαίου, ενώ στο Σικάγο εκατοντάδες πραγματοποίησαν πορεία στον κεντρικό εμπορικό δρόμο, με σκοπό να παγώσουν την οικονομική δραστηριότητα. Τέλος, κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε και στην Νέα Υόρκη, με προμετωπίδα τα δικαιώματα των εργαζομένων στο εμπόριο.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι στο δημόσιο πήραν μέρος στις διαδηλώσεις στις 23 Νοέμβρη, σε τουλάχιστον 12 πόλεις, ενάντια στο νεοφιλελεύθερο τερατούργημα του πραξικοπηματία προέδρου Τέμερ. Ο πρόεδρος, που ήδη από τον Αύγουστο, όταν και ανέλαβε την διακυβέρνηση, έχει καταφέρει να γίνει λαομίσητος με τις ιδιωτικοποιήσεις και περικοπές, πρωθεί τροπολογία (μένει να ψηφιστεί από την Κάτω Βουλή και την Γερουσία) με την οποία επιβάλλεται διαρκής μείωση των δημόσιων δαπανών σε υγεία, εκπαίδευση και κοινωνικά επιδόματα, καθιστώντας αδύνατη την επιβίωση για τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τους εργαζόμενους της χώρας.

Έφυγε από τη ζωή ο Leonard Cohen Μουσικός της ποίησης ή ποιητής της μουσικής

“Υπάρχει πόλεμος ανάμεσα στους φτωχούς και τους πλούσιους, πόλεμος ανάμεσα στους αντρες και στις γυναίκες. Υπάρχει πόλεμος ανάμεσα σ’ αυτούς που λένε ότι υπάρχει πόλεμος και σ’ αυτούς που λένε πως δεν υπάρχει”, Leonard Cohen, 1974

Ο Leonard Cohen έφυγε από την ζωή, ήσυχα και ειρηνικά στο σπίτι του, σε ηλικία 82 ετών. Γεννήθηκε στο Μόντρεαλ του Καναδά το 1934. Ο πατέρας του ήταν ευκατάστατος εβραϊός έμπορος υφασμάτων. Σε ηλικία έξι ετών, ο Κόεν έχασε τον πατέρα του, κάτι που τον σημάδεψε για όλη του τη ζωή. Από τα νεανικά του χρόνια, έχοντας ανακαλύψει την ποίηση του Λόρκα, διοχετεύει την ανάγκη του για έκφραση στην ποίηση και τη συγγραφή. Φοιτητής ακόμα, θα εκδώσει την πρώτη του ποιητική συλλογή. Αργότερα, θα αφήσει τον Καναδά για να εξερευνησει τον κόσμο (και τον ίδιο του τον εαυτό) σ’ ένα ταξίδι αναζήτησης και αυτογνωσίας, στη διάρκεια του οποίου θα περάσει από το Παρίσι, το Λονδίνο αλλά και την Ελλάδα, μένοντας για κάποια χρόνια στην Ύδρα, στην οποία έγραψε τα μυθιστορήματα *Beautiful Losers* και *Favorite Game*, καθώς και τους στίχους πολλών κομματιών του.

Ο Cohen έπαιζε κιθάρα και έγραφε μουσική ιδιαιτέρως για πολλά χρόνια πριν αποφασίσει να βγάλει τον πρώτο του δίσκο. Τα κύρια θέματα της δημιουργίας του ήταν η εσωτερική αναζήτηση, ο έρωτας και η μοναξιά, χωρίς ωστόσο να λείπουν και οι τοποθετήσεις σε κοινωνι-

κοπολιτικά θέματα όπως ο πόλεμος ή οι εκτρώσεις. Το 1967, στα 33 του, κυκλοφόρησε το *Songs of Leonard Cohen* που περιλάμβανε κομμάτια όπως το *So Long*, *Marianne*, *Suzanne* και άλλα, ενώ πολλοί γνωστοί καλλιτέχνες της εποχής θα τραγουδήσουν σε συναυλίες τους τραγούδια του πρωτοεμφανιζόμενου τότε μουσικού, κάτι που θα τον ωθήσει στο να αφιερωθεί ολοκληρωτικά πια στη μουσική. Θα ακολουθήσει το *Songs From a Room* (1969) στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και το τραγούδι *The Partisan*, που γράφτηκε το 1943 από τη ρωσίδα Anna Marly και μετά το τέλος του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου έγινε κάτι σαν Εθνικός Ύμνος της Γαλλίας κατά του ναζισμού υπό τον τίτλο *La Complainte du Partisan*. Το *The Partisan* επανήλθε στην επικαιρότητα στα ’60s με το αντιπολεμικό κίνημα, χάρη στη μοναδική ηχογράφιση του Leonard Cohen.

Ακολούθησαν οι δίσκοι *Songs of love and hate* (1971), *New skin for the old ceremony* (1974) και έντεκα ακόμη (ενδεικτικοί οι *I’m your man* και *Various Positions*). Ο δίσκος *You want it darker* (2016) αποτέλεσε το κύκνειο άσμα του και έναν από τους αριστουργήματός του δίσκους, όπως έλεγε ο ίδιος. Δεν είναι εξάλλου τυχαίο ότι τραγούδια από όλη τη δισκογραφία του διασκευάστηκαν αμέ-

τρητες φορές από αξιόλογους μουσικούς (με αποκορύφωμα το *Hallelujah* που έχει διασκευαστεί πάνω από 300 φορές). Αιώνιος ερωτευμένος, φιλόσοφος, ένας ταξιδευτής της ανθρώπινης ύπαρξης, ένας ευαίσθητος ποιητής που όμως δεν έμεινε αδιάφορος απέναντι στα κοινωνικά και πολιτικά γεγονότα της εποχής του. Κομμάτια του όπως τα *Democracy* και *Tower of Song*, και κυρίως ο δίσκος *The Future* (1992), που γράφτηκε με αφορμή την Πτώση του Τείχους του Βερολίνου. Είναι τότε που και τα τελευταία εκφυλισμένα σοσιαλιστικά κράτη καταρρέουν, με τον δυτικό και φιλελεύθερο κόσμο να αναγγέλλει την ελευθερία και την παγκόσμια ειρήνη, αλλά ο Cohen δεν τα συμμερίζεται διόλου αυτά. Σε αρκετά σημεία του δίσκου παίρνει ξεκάθαρη θέση ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, ενάντια στη δυτική προπαγάνδα και υπέρ των σοσιαλιστικών ιδεών, όπως τις αντιλαμβάνονταν ο ίδιος.

Η εμπορευματοποίηση και το κέρδος δεν υπήρξαν ποτέ προτεραιότητές του καθώς υπήρξε πάντα συνεπής στις επιλογές του, ακολουθώντας το ιδιαίτερο προσωπικό του ύφος (στιχουργικά, μουσικά αλλά και ερμηνευτικά, επιλέγοντας να απαγγέλει σχεδόν παρά να τραγουδά τα κομμάτια του) χωρίς να ακολουθεί κανέναν από τους κανόνες της μουσικής

βιομηχανίας και χωρίς να επιδιώκει να ενταχθεί σε ένα συγκεκριμένο μουσικό είδος.

Άλλωστε ο Cohen ποτέ δεν ισχυρίστηκε ότι ξέρει τις απαντήσεις – αντίθετα, δεν έπαψε ποτέ να τις αναζητά μέσα από τους στίχους και τη μουσική του... Σε υπνοδωμάτια, σε δρόμους, σε εμπόλεμες ζώνες, σε ναούς, σε γυναίκεια σώματα...

Στον Bob Dylan απονεμήθηκε το Νόμπελ επειδή τραγούδησε για το προσωπικό που γίνεται πολιτικό και για το ρόλο του ατόμου στην ιστορία. Ο Leonard Cohen θα μπορούσε να βραβευτεί γιατί τραγούδησε για την επίδραση της πολιτικής στα πρόσωπα και για τη συμβολή της ιστορίας στην διαμόρφωση του ατόμου.

Ως επίλογο, ας κρατήσουμε κάποιους στίχους από το τραγούδι *Everybody Knows* από τον αριστουργηματικό δίσκο του 1988, *I’m Your Man*:

«Everybody knows that the dice are loaded

Everybody rolls with their fingers crossed

Everybody knows the war is over

Everybody knows the good guys lost

Everybody knows the fight was fixed

The poor stay poor, the rich get rich

That’s how it goes

Everybody knows»

“ΕΓΩ, Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΛΕΪΚ” Μια ταινία επίκαιρη και αναγκαία

«Κάθε καλλιτέχνης ναυτολογείται στη γαλέρα της εποχής του», έγραψε ο Αλμπέρ Καμύ. Με τον καλύτερο τρόπο το επιβεβαιώνει αυτό ο Κεν Λόουτς τόσα χρόνια, μέσα από τα κινηματογραφικά του έργα, όπου, με συνέπεια και βαθύτατη ευαισθησία απέναντι στην κοινωνική πραγματικότητα, την αναπαριστά, την αμφισβητεί, διαμαρτύρεται εναντίον της, εμπνεόμενος πάντα από την εργατική τάξη και τους αγώνες της. Αυτό κάνει για άλλη μια φορά, μέσα από την καινούρια του ταινία «Εγώ ο Ντάνιελ Μπλέικ» (σε συνεργασία πάντα με τον σεναριογράφο Πωλ Λαβέρτι).

Ξεπερασμένο, προβλέψιμο, δημιουργικό και υπερβολική χρήση δράματος, έσπευσαν ύποπτα να δηλώσουν διάφοροι κριτικοί για τον Κεν Λόουτς και το «Εγώ ο Ντάνιελ Μπλέικ». Λόγια ανούσια και άτοπα, που μάλλον έχουν στόχο να μειώσουν τη σπουδαιότητα της ταινίας και την αξία που έχει γενικά η πολιτικοποίηση στον κινηματογράφο σήμερα, παρά το οτιδήποτε άλλο. Προς απάντησή τους, ένα σχόλιο του Κεν Λόουτς κατά την απονομή του Χρυσού Φοίνικα, με τον οποίο τιμήθηκε η ταινία «Εγώ ο Ντάνιελ Μπλέικ» τον περασμένο Μάιο. «**Το σινεμά μάς κάνει να βλέπουμε καθαρότερα τον κόσμο μας, που αυτή τη στιγμή κινδυνεύει**

από τις ιδέες που αποκαλούμε νεοφιλελευθερισμό, ο οποίος απειλεί να μας φτάσει στην καταστροφή, στη δυστυχία εκατομμυρίων ανθρώπων, από την Ελλάδα ως τη Βραζιλία... Κινδυνεύουμε να απελπιστούμε, και όταν υπάρχει απελπισία, η ακροδεξιά παίρνει την εξουσία... Πρέπει να δείξουμε ότι ένας διαφορετικός κόσμος είναι εφικτός και απαραίτητος».

Η ταινία

Ο Ντάνιελ Μπλέικ είναι ένας 60χρονος ξυλουργός, που μετά από ένα σοβαρό περιστατικό με την υγεία του, κρίνεται ανίκανος να δουλέψει. Ένας άνθρωπος της εργατικής τάξης που δούλευε όλη του τη ζωή, ξαφνικά μένει χωρίς εισόδημα. Στην προσπάθειά του να εξασφαλίσει το πενιχρό επίδομα που δικαιούται, θα έρθει αντιμέτωπος με την τεράστια και απάνθρωπη γραφειοκρατία του βρετανικού κράτους. Δεκάδες αιτήσεις, τηλεφωνήματα, αναμονή, αυτοματοποιημένες απαντήσεις, κυρώσεις. «Μια φάρσα!», όπως αναφέρει και ο Ντάνιελ Μπλέικ, ένα σύστημα «κοινωνικής πρόνοιας» που καμία κοινωνική διάθεση δεν έχει, αντιθέτως σκοπεύει στην παραίτηση τελικά από το δικαίωμα στο επίδομα. Μέσα σε όλα αυτά, ο Ντάνιελ Μπλέικ διασταυρώνεται με μια ανύπαντρη μητέρα, την Κέιτ,

και τα δυο παιδιά της. Ενωμένοι ενάντια στις δυσκολίες που η κοινωνική πραγματικότητα θα τους επιβάλει, στο αδιέξοδο και στην απελπισία όπου ένα εκδικητικό σύστημα «κοινωνικής» πρόνοιας θα τους φέρει, δηλώνουν παρόντες και αντιδρούν.

Μια ταινία επίκαιρη και αναγκαία

Μια ιστορία απλή, λιτή, καθημερινή, που τόσο πιστά απεικονίζει την αλήθεια. Μια ταινία που ασκεί πολιτική, που στο μερίδιο που της αναλογεί συγκρούεται, εξεγείρεται ενάντια στη βάρβαρη κοινωνική πραγματικότητα. Ο Κεν Λόουτς κάνει μια ταινία για όλη την εργατική τάξη, για όλους εμάς που καθημερινά γινόμαστε θύματα των ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών που ο παρηκμασμένος καπιταλισμός απαιτεί. Μια ιστορία που συγκινεί αλλά και θυμώνει, που δεν αρκείται και δεν θέλει απλά να μας εκθέσει τη δύσκολη και σκληρή πραγματικότητα, αλλά εκφράζει την ανάγκη για δράση. Εκεί έγκειται και η σπουδαιότητα της ταινίας. «**Ο Ντάνιελ Μπλέικ είναι περήφανος και αγωνίζεται!**», τόσο εύστοχα κωδικοποιούνται όλα αυτά στον τίτλο της ταινίας. «Εγώ ο Ντάνιελ Μπλέικ» είναι το εγώ που τόσο ανάγκη έχει

σήμερα να προτάξει η εργατική τάξη, κόντρα στον φόβο, στην αποθάρρυνση, στο αίσθημα κατωτερότητας και αδυναμίας που η καθημερινότητα της επιβάλλει.

«Δεν είμαι πελάτης, δεν είμαι αγοραστής, ούτε χρήστης υπηρεσιών. Δεν είμαι φυγόπονος, τζαμπατζής, ζητιάνος, αλλά ούτε και κλέφτης. Δεν είμαι ένας εθνικός αριθμός ασφάλισης, ούτε ένα στίγμα σε μια οθόνη. Πλήρωσα τις υποχρεώσεις μου και με το παραπάνω, και είμαι περήφανος για αυτό. Δεν ζητώ ειδική μεταχείριση και κοιτώ τους γείτονες στα μάτια. Δεν δέχομαι ούτε ζητώ ελεημοσύνη. **Το όνομά μου είναι Ντάνιελ Μπλέικ. Είμαι άνθρωπος, όχι σκύλος. Και ως άνθρωπος διεκδικώ τα δικαιώματά μου και απαιτώ να μου φέρεστε με σεβασμό.**»

Αυτά είναι τα λόγια ενός καθημερινού ανθρώπου της εργατικής τάξης, του Ντάνιελ Μπλέικ.

■ Νίκος Λ.

Στον δρόμο του Δεκέμβρη, ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ!

Στις 6 Δεκεμβρίου του 2008 ο 15χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από τον αστυνομικό Επαμεινώνδα Κορκονέα στα Εξάρχεια. Αυτή η δολοφονία πυροδότησε μια από τις πιο δυναμικές εξεγέρσεις που γνώρισε η Ελλάδα μετά τη Μεταπολίτευση, με χιλιάδες νέους, μαθητές, φοιτητές αλλά και μεγαλύτερης ηλικίας εργαζόμενους και λαϊκές μάζες, να διαμαρτύρονται και να συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής και την αστυνομία, με απαίτηση να σταματήσει η κρατική βία αλλά και όλες οι πολιτικές λιτότητας των κυβερνήσεων εκείνης της περιόδου. Μια εξέγερση που προανήγγειλε τις κινητοποιήσεις που θα γίνονταν τα επόμενα χρόνια των μνημονίων και δείχνει ακόμα τον αναπόφευκτο δρόμο της σύγκρουσης για την ανατροπή της κατάστασης στην οποία έχει περιέλθει η ελληνική κοινωνία.

Η περίοδος εκείνη είχε σηματοδοτηθεί από αλληπάλληλα περιστατικά απρόκλητης αστυνομικής βίας (βλ. υπόθεση ζαρντινιέρας), που τότε τα προέβλεπαν τα ΜΜΕ έχοντας άγνοια κινδύνου. Από το βράδυ της 6ης Δεκεμβρίου και μετά, όλα τα ΜΜΕ και η κυβέρνηση Καραμανλή, παραμερίζοντας τις όποιες αντιπαλότητες τους, συστρατεύονται στην προπαγάνδα του «μεμονωμένου περιστατικού» ή ακόμα και ατυχήματος (!), ενώ δεν δίστασαν να δημοσιοποιήσουν αλλοιωμένα βίντεο (βλ. Mega και βίντεο δολοφονίας) για να στηρίξουν την προπαγάνδα τους. Στη συνέχεια,

προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν τον κόσμο με στόχο να μείνει στα σπίτια του και να μην εξεγερθεί, την ίδια ώρα που η αστυνομία προσπαθούσε να καταστείλει τους εξεγερμένους στον δρόμο. Στην πραγματικότητα, ο Κορκονέας ήταν ένας από τους πολλούς φασίστες της ΕΛ.ΑΣ., και αυτό δεν είναι απλά ένα αρνητικό φαινόμενο που υπάρχει στην αστυνομία, αλλά απαραίτητη συνθήκη για να μπορεί το μακρύ χέρι του κράτους να υπερασπίζεται αδιάστακτα τις πολιτικές λιτότητας, πόσο μάλλον τις πολιτικές των μνημονίων μετέπειτα.

Λένε ότι τον Δεκέμβρη «κάηκε η Αθήνα»

Αστούι, μνημονιακοί, μέσα ενημέρωσης κ.λπ., όποτε έρχεται το θέμα του Δεκέμβρη του 2008 στο προσκήνιο, ισχυρίζονται με αντιδραστικό τόνο ότι τον Δεκέμβρη κάηκε η Αθήνα, προσπαθώντας να περάσουν την εικόνα μιας εξέγερσης που έγινε απλά για να γίνουν «μπάχαλα» ή ότι αφορούσε μόνο ένα κομμάτι αναρχικών και αντιεξουσιαστών που ήθελαν να εκδικηθούν. Η αλήθεια είναι ότι όντως κάηκε η Αθήνα. Κάηκε από τη φλόγα της επιθυμίας της νεολαίας για ριζική αλλαγή της κοινωνίας. Κάηκε από την οργή του κόσμου για το κράτος καταστολής, που στεκόταν μπροστά όποτε οι εργαζόμενοι και η νεολαία προσπαθούσαν να διεκδικήσουν κάτι καλύτερο για το μέλλον. Κάηκε από την αγανάκτηση για τα χημικά, τα γκλομπ και τις σφαίρες

που έριχνε η κυβέρνηση σε όσους όρθωναν αναστήμα. Μα πάνω απ' όλα κάηκε από τις αποφασιστικές συγκρούσεις της νέας γενιάς και των εργαζομένων με την αστυνομία, τους αγώνες του κόσμου που δεν ήθελε να συμβιβαστεί με αυτή την κατάσταση, οικονομικά, κρατικά, κοινωνικά. Αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, η Αθήνα και η Ελλάδα δεν «κάηκε» αρκετά, γιατί καιγεται ακόμα από την οργή, την επιθυμία και την αγανάκτηση των μαζών.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη σήμερα πιο επίκαιρη από ποτέ!

Οχτώ χρόνια μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, η οικονομική κρίση της Ελλάδας του 2008 έχει γίνει οικονομική κατάρρευση, τα πετσοκομμένα όνειρα της νεολαίας εκείνης της περιόδου έχουν γίνει ανέχεια, ακραία φτώχεια και αδυναμία επιβίωσης. Οι επιθέσεις στις εργαζόμενες μάζες και τη νεολαία συνεχίζονται, με χαρακτηριστικό παράδειγμα τα αντεργατικά μέτρα που θέλουν να περάσουν, που μας γυρίζουν 150 χρόνια πίσω, σε έναν εργασιακό μεσαίωνα όπου ο εργοδότης θα δικαιούται να σου ζητάει ό,τι θέλει, να σε απολύει όποτε θέλει και εσύ να μην μπορείς καν να αγωνιστείς για τα δικαιώματά σου ή όταν αγωνίζεσαι να σε απολύουν. Από «γενιά του φραπέ», όπως μας έλεγαν τότε, τώρα μας λένε και

μας αντιμετωπίζουν σαν χαμένη γενιά. Για αυτό είναι καθήκον μας να τους διαψεύσουμε και να ανατρέψουμε την κατάσταση, με τον δρόμο του Δεκέμβρη, των μαχητικών συγκρούσεων. Από τον Δεκέμβρη του 2008 μέχρι σήμερα άλλωστε, η αστυνομική βία όχι μόνο εξακολουθεί να υφίσταται, αλλά έχει επιδεινωθεί, παρόλο που αποσιωπείται πλέον από τα ΜΜΕ. Η βία της αστικής εξουσίας, είτε άμεση με χημικά και σφαίρες, είτε έμμεση με μέτρα, δεν θα σταματήσει ούτε με λόγια στη Βουλή, ούτε προσπαθώντας να τους ευαισθητοποιήσουμε, αλλά ανατρέποντάς τους. Επομένως, από τη στιγμή που οι λόγοι που γέννησαν τον Δεκέμβρη έχουν πολλαπλασιαστεί, το παράδειγμα του παραμένει ισχυρό και δείχνει τον δρόμο. Πιο οργανωμένα, με επαναστατικό πρόγραμμα, με απεργίες διαρκείας και αποκλεισμούς δρόμων, με τη νεολαία στην πρώτη γραμμή, μια εξέγερση που θα τους συντρίψει είναι αυτή που θα δώσει μέλλον στη νέα γενιά και στους εργαζόμενους. Ή αυτοί και τα μνημόνια τους ή εμείς και μια άλλη κοινωνία, μια κοινωνία στον δρόμο για τον σοσιαλισμό.

■ Λευτέρης Π.

Η μάχη της Αθήνας - Δεκεμβριανά του 1944

ση εθνικής ενότητας». Επιπλέον, έθεσε τον ΕΛΑΣ κάτω από τις εντολές του βρετανικού στρατηγείου της Μέσης Ανατολής και του στρατηγού Σκόμπι.

Στις 12/10/1944, οι Γερμανοί, ηττημένοι σε όλα τα Βαλκάνια από τον Κόκκινο Στρατό, αποχωρούν και από την Ελλάδα. Οι γερμανοτσολιάδες και οι χωροφύλακες, κλεισμένοι στους στρατώνες τους, περιμένουν τους Βρετανούς να τους σώσουν. Υπάρχει ένα τεράστιο κενό εξουσίας, που στην ουσία μπορεί να το καλύψει εύκολα ο ΕΛΑΣ, καταλαμβάνοντας μόνο μια μικρή ζώνη στο κέντρο της Αθήνας. Όμως, το ΚΚΕ, αντί να καλέσει τα τακτικά στρατεύματα του ΕΛΑΣ στην Αθήνα, επιλέγει να τα στείλει στην Ήπειρο να κυνηγήσουν τον ΕΔΕΣ του Ζέρβα. Μετά από 6 μέρες, στις 18/10, καναδικό πολεμικό αποβιβάζει την κυβέρνηση Παπανδρέου στην Αθήνα. Οι ιμπεριαλιστές αποβιβάζουν στρατιώτες, έρχεται η Ορεινή Ταξιαρχία και ο Ιερός Λόχος, στρατεύματα που ελέγχονται από την κυβέρνηση. Τα τάγματα ασφαλείας επανέξοπλιζονται και αρχίζουν να συγκροτούν τα τάγματα εθνοφυρούρας, κάτω απ' τη μύτη των υπουργών του ΕΑΜ, που στις 5/11/44 αποδέχτηκαν το μέτρο της συγκρότησής τους χωρίς να προβάλλουν αντίρρηση. Ενώ όμως οι Βρετανοί και η κυβέρνηση ετοιμάζουν τη σύγκρουση, το ΕΑΜ-ΚΚΕ χρησιμοποιεί περισσότερο τις διαδηλώσεις και τις απεργίες ως μέσο πίεσης, παρά την ένοπλη πάλη.

Τελικά, η ρήξη θα επέλθει στις 2/12, όταν ο Σκόμπι θα διατάξει τη διάλυση του ΕΛΑΣ μέσα σε 10 μέρες. Τότε μόνο θα αποχωρήσουν απ' την κυβέρνηση οι υπουργοί του ΕΑΜ,

αφού είναι πλέον φανερό ότι κυβέρνηση και Βρετανοί θέλουν να έχουν τον απόλυτο έλεγχο του στρατού. Ως απάντηση, το ΚΚΕ οργάνωσε στις 3 Δεκεμβρίου πανελλαδική απεργία και συλλαλητήριο στο Σύνταγμα. Οι Βρετανοί και η ντόπια αντίδραση έπνιξαν στο αίμα τον άοπλο λαό στη διαδήλωση και έτσι αρχίζει η ένοπλη ρήξη με τους Βρετανούς και τους συνεργάτες τους. Για σχεδόν έναν μήνα, ο λαός της Αθήνας μάχεται τον βρετανικό στρατό και τους ταγματασφαλίτες, περιμένοντας μάταια ενισχύσεις από τα τακτικά σώματα του ΕΛΑΣ. Όμως, ο κύριος όγκος του, με διοικητές τους Σαράφη και Βελουχιώτη, στάλθηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ για ανούσιες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στην Ήπειρο, ενώ οι δυνάμεις του Καπετάν Γιώτη (Χ. Φλωράκης) δεν μπόρεσαν ποτέ στην Αθήνα. Η μάχη δόθηκε από τους άπειρους μαχητές του εφεδρικού ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ. Στο τέλος του μήνα, υπό την πίεση των βρετανικών βομβαρδισμών στις λαϊκές συνοικίες της Αθήνας, ο ΕΛΑΣ ηττήθηκε.

Στο μεταξύ, οι συμμορίες της ΟΠΛΑ (Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκού Αγώνα) δεν σταμάτησαν μέχρι την τελευταία στιγμή τις εκκαθαρίσεις σε βάρος οποιουδήποτε διαφωνούσε με την προδοτική σταλινική πολιτική - και βέβαια εναντίον των τροτσκιστών, δολοφονώντας δεκάδες απ' αυτούς.

Επομένως, είναι εγκληματικά εσφαλμένη η δικαιολογία του ΚΚΕ περί «δυσμενούς συσχετισμού» απέναντι στον «πανίσχυρο βρετανικό ιμπεριαλισμό». Ο λαός δεν προετοιμάστηκε για την ένοπλη σύγκρουση, αλλά και όταν αυτή προέκυψε αναγκαστικά,

το ΚΚΕ έκανε το παν για να οδηγήσει στην ήττα. Η τελική προδοσία των εξεγερμένων μαζών από το ΚΚΕ επισφραγίζεται με την κατάπτυστη Συμφωνία της Βάρκιζας, που προέβλεπε τον πλήρη αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, με αντάλλαγμα την αμνηστία για τα πολιτικά αδικήματα «τα τελεσθέντα από την 2η Δεκέμβρη μέχρι την υπογραφή της συμφωνίας». Ουσιαστικά, η ηγεσία του ΕΑΜ-ΚΚΕ εξασφάλισε αμνηστία για τον εαυτό της, αφήνοντας τους αγωνιστές έρμαιοι στη λευκή τρομοκρατία, που ξέσπασε από την ντόπια αντίδραση.

Συμπερασματικά, η ήττα των Δεκεμβριανών οφείλεται κατά αποκλειστικότητα σε δύο παράγοντες.

Πρώτον, στην προδοτική ηγεσία και πολιτική κατεύθυνση του ΚΚΕ, από την 6η Ολομέλεια του 1934, όπου απέβαλε κάθε τι το επαναστατικό. Υιοθέτησε τα «Λαϊκά Μέτωπα» και τη θεωρία των σταδίων, υποτάσσοντας έτσι την εργατική τάξη στους «προοδευτικούς-δημοκρατικούς» αστούς, με σκοπό την «ολοκλήρωση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης», και εγκατέλειψε οποιαδήποτε προσπάθεια για σοσιαλιστική επανάσταση. Δεύτερον, σημαντικό πρόβλημα αποτελούσε ο σταλινισμός στην ΕΣΣΔ, που πιστά τον ακολουθούσε το ΚΚΕ. Η σταλινική γραφειοκρατία δεν επιθυμούσε εξάπλωση της επανάστασης, φοβούμενη την αμφισβήτησή της στην ίδια την ΕΣΣΔ και την απώλεια των προνομίων της, και για αυτό έπρεπε να πολεμά με κάθε τρόπο οποιαδήποτε εξέγερση ή επαναστατική διαδικασία παγκοσμίως.

■ Γρηγόρης Κ.

Στις 19 Αύγουστου 1991, μια ομάδα ανώτατων στελεχών του ΚΚΣΕ (Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης) ανακοίνωσε τη δημιουργία της Κρατικής Επιτροπής Έκτακτης Ανάγκης (ΚΕΕΑ) με σκοπό την διατήρηση ως είχε της Σοβιετικής Ένωσης, οικονομικά και κοινωνικά. Συνέλαβαν τον «μεταρρυθμιστή» Μ. Γκορμπατσόφ, κίνησαν κάποιες στρατιωτικές μονάδες, αλλά όλα ήταν τόσο πρόχειρα οργανωμένα και κυρίως χωρίς την παραμικρή υποστήριξη από το σοβιετικό προλεταριάτο, που μέσα σε 2-3 μέρες το πραξικόπημά τους κατάρρευσε. Το αποτυχημένο πραξικόπημα ενίσχυσε ακόμη περισσότερο τον Μπορίς Γιέλτσιν (μέλος του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΣΕ), πράγμα που σε λίγους μήνες, τον Δεκέμβρη του 1991, οδήγησε στη διάλυση του σοβιετικού κόμματος και του πρώτου Εργατικού Κράτους στον κόσμο.

Η σταλινική γραφειοκρατία έκανε αναρίθμητα εγκλήματα και προσέφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στην αστική κοινωνία. Πρώτον οδήγησε στο γραφειοκρατικό εκφυλισμό την ΕΣΣΔ, κατέπνιξε τη σοσιαλιστική δημοκρατία και επέβαλε μια στυγνή μονοκομματική σταλινική δικτατορία. Δεύτερον διαστρέβλωσε τη μαρξιστική ιδεολογία και πολιτική με την αντιδραστική και αντιμαρξιστική θεωρία του «σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα», της «ειρηνικής συνύπαρξης», του «κύριου εχθρού του σοσιαλμπερλιτισμού».

25 χρόνια από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ

Τρίτον, εξόντωσε όλους τους μολοσεβίκοις ηγέτες και αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Τέταρτον, οδήγησε με την τυχοδιωκτική και λαϊκομετωπική της πολιτική στην ήττα της κινέζικης επανάστασης του 1925-27, στην άνοδο του φασισμού στην Γερμανία, στο ολέθριο λαϊκό μέτωπο του 1936 στη Γαλλία, στην ήττα της Ισπανικής και Ελληνικής επανάστασης. Πέμπτον, κατέστειλε με τα τανκς όλες τις αντιγραφειοκρατικές εργατικές και λαϊκές επαναστάσεις στις χώρες του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού, το 1953 στην Αν. Γερμανία, το 1956 στην Ουγγαρία και την Πολωνία, το 1968 στην Τσεχοσλοβακία, το 1970 και 1980 στην Πολωνία. Εν τέλει, παλινόρθωσε τον καπιταλισμό στο πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο.

Ο Τρότσκι κυρίως, όπως και άλλοι επαναστάτες μαρξιστές στην αριστερή αντιπολίτευση και στην 4η Διεθνή είχαν παλέψει για να αποτρέψουν τον κίνδυνο καταστροφής της Οκτωβριανής Επανάστασης από το σφετερισμό από την σταλινική γραφειοκρατία. Είχαν διαγνώσει ότι η ΕΣΣΔ στεκόταν σε μία μεταβατική κατάσταση, από την οποία είτε θα εξέρχονταν με μία πολιτική επανάσταση των εργαζομένων, είτε με την μετατροπή της σοβιετικής γραφειοκρατίας σε αστική τάξη. Δυστυχώς, επικράτησε η δεύτερη έκβαση. Ήταν τότε η μανία και η βιασύνη της ανώτερης σταλινικής γραφειοκρατίας για την κατάργηση των εθνικοποιημένων και των κολεκτιβιστικών μορφών ιδιοκτησίας που με πρωτοφανή τρόπο στην ιστορία, άρπαξε την παρουσία των σοβιετικών και εργατικών μαζών.

Η κατάρρευση της ΕΣΣΔ και των άλλων χωρών του λεγόμενου «υπαρκτού σοσια-

λισμού» θεωρήθηκε από τους καπιταλιστές σαν θρίαμβος της «οικονομίας της αγοράς» και του καπιταλισμού. Γενικεύοντας και κωδικοποιώντας, η Wall Street Journal το 1990 μετά την κατάρρευση του Σταλινισμού, τη γενική αντίληψη της παγκόσμιας αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών βγήκε με πρωτοσέλιδο: «Εμείς νικήσαμε». Πράγματι η κατάρρευση της ΕΣΣΔ αποτέλεσε μια πολύ σημαντική ήττα για το εργατικό κίνημα και ένα σοβαρό τραυματισμό της εναλλακτικής λύσης και της ιδέας του Σοσιαλισμού. Επέφερε παγκόσμια ένα αποπροσανατολισμό και μια σύγχυση ιστορικής σημασίας, που αδυνάτησαν τους μηχανισμούς αντίστασης του προλεταριάτου (οργανωτικούς, αγωνιστικούς, πολιτικούς, ψυχολογικούς κ.λπ.).

Όμως η σημερινή δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και το ιστορικό του αδιέξοδο καθιστά την αναγέννηση της σοσιαλιστικής εναλλακτικής και επανάστασης αναγκαία και δυνατή. Οι φαραωνικές ανισότητες μεγαλώνουν και εξαπλώνονται σε όλη την Ευρώπη: στη Γερμανία σήμερα είναι τόσο άνισα κατανομημένα τα εισοδήματα όσο και στην εποχή του Κάιζερ πριν από 100 χρόνια, ενώ στη Μ. Βρετανία η ανισοκατανομή έχει γυρίσει στα επίπεδα του 1880, στην εποχή της βασιλείας Βικτωρίας. Στον Τρίτο Κόσμο (φτωχές και υπανάπτυκτες χώρες, τα 2/3 περίπου του πλανήτη) η κατάσταση είναι απερίγραπτη και επιδεινώνεται διαρκώς. Ταυτόχρονα έχουμε και μια τεράστια απειλή από την οικολογική κρίση και την επισιτιστική και διατροφική κρίση με εκατομμύρια θύματα, κυρίως παιδιά. Επιπλέον, υπάρχει πάντοτε ο κίνδυνος από την χρήση της πυρηνικής ενέργειας και ιδιαίτερα των πυρηνικών οπλικών συστημάτων.

Για τους επαναστάτες μαρξιστές και το τροτσικιστικό ρεύμα στην ΕΣΣΔ δεν κατέρρευσε ούτε απέτυχε ο Σοσιαλισμός, η σχεδιασμένη οικονομία και αναδείχτηκε ο θρίαμβος της αγοράς όπως ισχυρίζεται η παγκόσμια αστική τάξη, ούτε ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» της σταλινικής/μιαοϊκής περιόδου όπως «τραγουδάνε τα κουρέλια» του σταλινισμού, αλλά το καθεστώς της σταλινικής γραφειοκρατίας, ο παρασιτικός όγκος που μεγάλωσε πάνω στο ζωντανό σώμα του νεαρού εργατικού κράτους.

Το σπάσιμο της συνέχειας λόγω του εκφυλισμού της κατάρρευσης της ΕΣΣΔ, ο θρίαμβος της αγοράς που φαίνεται σαν επιστροφή και νίκη του παλιού, δεν είναι παρά μια συγκυριακή κατάσταση. Πράγματι, αυτό που κυρίως αναφαιίνεται να θριαμβεύει από αυτή τη τεράστια κρίση του καπιταλιστικού συστήματος είναι ο Μαρξ και οι αναλύσεις του για τον ξεπερασμένο καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και για την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού. Για την εργατική πρωτοπορία, είναι επιτακτική ανάγκη όχι απλά και μόνο μια ξερή και μονομερής «επιστροφή» στο Κεφάλαιο, αλλά μια συνολική επιστροφή στην θεωρία, πολιτική και πρακτική του επαναστατικού μαρξισμού για τη σοσιαλιστική επανάσταση: Δηλαδή στον μολοσεβίκοισμό του Λένιν και του Τρότσκι, στη θεωρία για τον ιμπεριαλισμό, την παρακμή του καπιταλισμού και το αστικό κράτος, τη θεωρία της επικαιρότητας της σοσιαλιστικής επανάστασης και τη θεωρία και πρακτική της Διεθνούς Επανάστασης και του μεταβατικού προγράμματος. Μονάχα έτσι μπορούμε να προχωρήσουμε μπροστά να γκρεμίσουμε τον καπιταλισμό και να οικοδομήσουμε το σοσιαλιστικό μέλλον της ανθρωπότητας.

60 χρόνια από την κρίση του Σουέζ

Η διεθνής κρίση που ξέσπασε το 1956, μετά την εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ από την αιγυπτιακή κυβέρνηση του Ικαμάλ Αμπντέλ Νάσερ, κατέληξε σε στρατηγική ήττα του βρετανικού και του γαλλικού ιμπεριαλισμού, που επιτάχυνε τη διάλυση των αποικιακών τους αυτοκρατοριών και έδωσε μεγάλη ώθηση στα εθνικοαπελευθερωτικά και αντιιμπεριαλιστικά κινήματα στον αραβικό κόσμο αλλά και ευρύτερα.

Η διώρυγα του Σουέζ, το θαλάσσιο πέραςμα από την Ευρώπη στην Ασία, κατασκευάστηκε από γαλλικές εταιρίες το 1869. Για την Αγγλία, ο έλεγχός της είχε τεράστια στρατηγική σημασία, καθώς εξασφάλιζε την πρόσβαση στην Ινδία, τη σημαντικότερη αποικιακή της κτήση. Το 1882, οι άγγλοι ιμπεριαλιστές εισέβαλαν στην Αίγυπτο και τη μετέτρεψαν ουσιαστικά σε αποικία τους, διατηρώντας τυπικά τη διεφθαρμένη βασιλική δυναστεία. Ισχυρότατα αγγλικά στρατεύματα στάθμευαν στην περιοχή της διώρυγας, την οποία διαχειριζόταν μια αγγλογαλλική κοινοπραξία. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, οι «παραδοσιακές» ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, Αγγλία και Γαλλία, βγήκαν αποδυναμωμένες και υποχρεώθηκαν να αποδεχτούν την πρωτοκαθεδρία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η προάσπιση της κυριαρχίας τους στη Μέση Ανατολή αποτελούσε στοιχειώδη προϋπόθεση για να διατηρήσουν σημαντικό ρόλο στις παγκόσμιες εξελίξεις.

Οι ιμπεριαλιστές είχαν όμως να αντιμετωπίσουν και την άνοδο των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων. Το 1952, ένα στρατιωτικό κίνημα υπό την ηγεσία του Νάσερ, που εξέφραζε τα συμφέροντα των μεσαίων στελεχών του στρατού και των μικρομεσαί-

ων αστικών στρωμάτων, που αντιτίθονταν στην αγγλική επικυριαρχία, ανέτρεψε τον βασιλιά Φαρούκ και κατέλαβε την εξουσία στην Αίγυπτο. Η πολιτική του νέου καθεστώτος ισορροπούσε ανάμεσα σε αντίρροπα ταξικά συμφέροντα: την ίδια στιγμή που έκανε ιδιαίτερα σημαντικές παραχωρήσεις στις λαϊκές μάζες, που κέρδιζαν ένα βιοτικό επίπεδο και κοινωνικές υπηρεσίες χωρίς προηγούμενο στον αραβικό κόσμο, και ενίσχυε τον αγώνα του λαού της Αλγερίας κατά της γαλλικής αποικιοκρατίας, από την άλλη συνέχιζε την ωμή καταστολή των πιο ριζοσπαστικών αγώνων και τις φυλακίσεις και εκτελέσεις αγωνιστών, ιδιαίτερα των κομμουνιστών, και παζάρευε την υποστήριξη των ΗΠΑ. Όταν όμως, τον Ιούλη του 1956, οι Αμερικανοί απέσυραν τη χρηματοδότηση για την κατασκευή του κομβικού για την οικονομική ανάπτυξη της Αιγύπτου υδροηλεκτρικού φράγματος του Ασουάν, ο Νάσερ αποφάσισε να στραφεί προς τη Σοβιετική Ένωση και να προχωρήσει στην εθνικοποίηση της διώρυγας του Σουέζ.

Η εξέλιξη αυτή είχε τεράστια απήχηση στον αραβικό κόσμο, ως αποφασιστικό βήμα ρήξης με την αποικιοκρατία, και όπως ήταν φυσικό προκάλεσε την οργή των ιμπεριαλιστών. Η Αγγλία και η Γαλλία ήρθαν σε συνεννόηση μεταξύ τους και με το Ισραήλ και αποφάσισαν να τιμωρήσουν παραδειγματικά το «απειθαρχο» καθεστώς. Η εισβολή εξαπολύθηκε στα τέλη Οκτωβρίου του 1956 και μέσα σε λίγες μέρες οι τακτικές αιγυπτιακές δυνάμεις είχαν συντριβεί, το Ισραήλ είχε καταλάβει τη χερσόνησο του Σινά και οι αγγλογαλλικές δυνάμεις έλεγχαν απόλυτα την περιοχή της διώρυγας. Ο Νάσερ, μπροστά στον κίνδυνο ανατροπής του και κάτω από

την πίεση των λαϊκών μαζών, αποφάσισε να δώσει όπλα στον λαό και να αποφυλακίσει τους κομμουνιστές, οι οποίοι έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση πολιτοφυλακών και στην προετοιμασία ενός ανταρτοπόλεμου μακράς διάρκειας κατά των εισβολέων. Παράλληλα, η ωμότητα της ιμπεριαλιστικής επέμβασης και κυρίως η συμμετοχή του Ισραήλ πυροδότησε οργισμένες αντιδράσεις σε πολλές άλλες αραβικές χώρες, με επίκεντρο το Ιράκ, όπου ξέσπασε εξέγερση ενάντια στο καθεστώς-μαριονέτα του βασιλιά Φαϊζάλ, που είχαν εγκαταστήσει οι Άγγλοι. Αλλά και στην ίδια τη Βρετανία, πολλά μεγάλα συνδικάτα καταδίκασαν την επέμβαση, έγιναν απεργίες συμπαράστασης στον αιγυπτιακό λαό, ενώ στις 4 Νοέμβρη δεκάδες χιλιάδες διαδήλωσαν στο Λονδίνο με αντικυβερνητικά συνθήματα και συγκρούστηκαν με την αστυνομία.

Στην κρίσιμη στιγμή, στην τελική έκβαση της κρίσης του Σουέζ βάρυνε η στάση των ΗΠΑ. Οι Αμερικανοί είχαν συμφέρον από το στραπατσάρισμα του γοήτρου και των συμφερόντων των Αγγλογάλλων, διότι αυτοί περιορίζονταν πλέον οριστικά και αμετάκλητα σε δευτερεύοντα ρόλο στο διεθνές ιμπεριαλιστικό παιχνίδι, ενώ άνοιγε και ο δρόμος για την επιβολή της αμερικανικής κυριαρχίας στη Μέση Ανατολή. Την ίδια στιγμή, είχαν θορυβηθεί μπροστά στο ενδεχόμενο γενικευμένης αποσταθεροποίησης στην περιοχή, που θα ευνοούσε την αύξηση της επιρροής της Σοβιετικής Ένωσης αλλά κυρίως την ενίσχυση ριζοσπαστικών και αντιιμπεριαλιστικών κινήματων.

Έτσι, οι ΗΠΑ προώθησαν, μαζί με τη Σοβιετική Ένωση, ένα ψήφισμα στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ που καταδίκασε την ει-

σβολή στην Αίγυπτο και καλούσε σε άμεση κατάπαυση του πυρός και αποχώρηση των ξένων στρατευμάτων. Οι Αγγλογάλλοι ήταν πλέον απομονωμένοι και αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν από το Σουέζ μέχρι το τέλος του Νοέμβρη.

Τα επόμενα χρόνια, την ήττα των ιμπεριαλιστών στο Σουέζ ακολούθησαν η νίκη της αλγερικής επανάστασης κατά των Γάλλων και η επικράτηση αντιιμπεριαλιστικών καθεστώτων σε Συρία, Ιράκ και Λιβύη. Τα όρια όμως αυτών των καθεστώτων, που ήταν 100% αστικά και δεν έπαιρναν μέτρα σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, ήταν πολύ συγκεκριμένα και, μεταξύ πολλών άλλων, ήταν εύαλωτα απέναντι στην αμερικανική ιμπεριαλιστική διείσδυση αλλά και την επιθετικότητα του Ισραήλ. Από την άλλη πλευρά, το εργατικό κίνημα και οι αριστερές δυνάμεις σε αυτές τις χώρες μετατράπηκαν σε ουρά των νασερικών και των άλλων εθνικιστικών αραβικών κινήματων, καθώς ακολούθησαν τη σταλινική πολιτική των «μετώπων» με την «εθνική» αστική τάξη. Έτσι, οι δυνατότητες που άνοιξε το Σουέζ έμειναν σε μεγάλο βαθμό ανεκμετάλλευτες και στις μέρες μας οι αραβικοί λαοί καλούνται να ξαναπάσουν το νήμα των αγώνων εκείνης της εποχής, παλεύοντας πια για την ίδια τους την επιβίωση απέναντι στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

■ Γιάννης Χαλάς

ΙΤΑΛΙΑ-ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Βροντερό ΟΧΙ σε νεοφιλελευθερισμό, λιτότητα, ΕΕ

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Στις 4/12, το ιταλικό δημοψήφισμα πρόσθεσε ένα ακόμα λαϊκό, βροντερό ΟΧΙ σε αυτό της Ελλάδας και της Μ. Βρετανίας.

Εναντία στις επιταγές και προσαγές των νεοφιλελεύθερων κυρίαρχων της ΕΕ και του Σόιμπλε, των ιταλών βιομηχάνων και τραπεζιτών, της κυβέρνησης του Ρέντσι. Εναντία στην καταστροφολογία και την προπαγάδα των ΜΜΕ. Εναντία στους εκβιασμούς –για έξοδο από το ευρώ, καταστροφή των τραπεζών και εξαφάνιση των καταθέσεων–, ο ιταλικός λαός και κύρια η εργατική τάξη έδωσαν ένα ηχηρό χαστούκι στους δικτάτορες των αγορών, ξεκαθαρίζοντας πως δεν ανέχονται άλλο τον αργό θάνατο της λιτότητας, την οικονομική τυρρανία της ΕΕ των πολυεθνικών, το φόρτωμα της κρίσης στις πλάτες τους. 60% των Ιταλών ψήφισαν ΟΧΙ στη συνταγματική αναθεώρηση, που ο Ρέντσι είχε θέσει σαν προϋπόθεση για να παραμείνει στην κυβέρνηση και τον εξανάγκασαν σε διάγγελμα παραίτησης αμέσως μετά τη λήξη της ψηφοφορίας. Περίπου 18 εκ. Ιταλοί (έναντι 12 εκ. του ΝΑΙ) ψήφισαν ΟΧΙ στις παραινέσεις του Σόιμπλε και του Πούνκερ και δεν αποδέχτηκαν τον εκλεκτό τους και τις πολιτικές του. Το ιταλικό ΟΧΙ διευρύνει τις ρωγμές και τον θρυσματισμό της ΕΕ (μετά και το BREXIT), ενώ θέτει σε τροχιά ραγδαίων αλλαγών και εκλογών το πολιτικό σύστημα της χώρας. Η διαφορά είναι συντριπτική, 20 μονάδες (ενώ όλες οι δημοσκοπήσεις έδειχναν 4–6 μονάδες!) και δεν αφήνει περιθώρια ελιγμών στο Ρέντσι.

Στον εκλογικό χάρτη της Ιταλίας, από είκοσι περιφέρειες το ΝΑΙ κερδίζει μόνο σε τρεις. Τα ποσοστά του ΟΧΙ είναι αυξημένα στη Ρώμη (62% έναντι 38% του ΝΑΙ), εκτοξεύονται στο Νότο (στη Νάπολη υπέρ του ΟΧΙ ψήφισε το 70%), ενώ ακόμα και στο βιομηχανικό Τορίνο του πλούσιου Βορρά κέρδισε το ΟΧΙ με 56%.

Η κρίση του ιταλικού καπιταλισμού

Ο ιταλικός καπιταλισμός, η τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρώζωνης,

βουλιάζει χτυπημένος ιδιαίτερα από την πτώση της βιομηχανικής παραγωγής και τη διαρκή υποβάθμισή του έναντι ανταγωνιστών όπως η Γερμανία. Οι νεοφιλελεύθερες συνταγές της τελευταίας δεκαετίας έχουν μειώσει σημαντικά το βιοτικό επίπεδο της ιταλικής εργατικής τάξης, έχουν γενικεύσει τις ελαστικές σχέσεις εργασίας και τη μαύρη εργασία, έχουν εξευτελίσει τις αμοιβές των νέων, έχουν περιορίσει τις κοινωνικές δαπάνες, ενώ ενισχύουν αφειδώς τράπεζες και βιομηχάνους. Η ανεργία καλπάζει κοντά στο 15% και στους νέους πάνω από 30%, ενώ υπολογίζονται σε 360 δις ευρώ τα δάνεια προς τράπεζες που δεν εξυπηρετούνται. Παρά τις αντεργατικές επιθέσεις η κατάσταση της οικονομίας χειροτερεύει. Οι περισσότερες τράπεζες είναι χρεοκοπημένες και σε διαδικασία επείγουσας ανακεφαλαιοποίησης. Αν αυτή δεν επιτευχθεί μέσω ιδιωτικών κεφαλαίων (αβέβαιο μετά το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος λόγω πολιτικής αστάθειας), θα πρέπει ή να διασωθούν με κρατική παρέμβαση (που απαιτεί πολλά χρήματα, αλλά κυρίως απαγορεύεται από τις Συνθήκες της ΕΕ, δηλαδή θα αποτελεί απευθείας αμφισβήτηση της κοινής πολιτικής και των γερμανικών επιλογών) ή, αν τηρηθούν οι ευρωπαϊκοί κανόνες, θα γίνει κούρεμα των μετόχων και κυρίως των καταθετών (bail in) με ανυπολόγιστες κοινωνικές και πολιτικές αναταραχές.

Το δεύτερο ναρκωπέδιο είναι το δημόσιο χρέος. Έχοντας φτάσει τα 2 τρις ευρώ και το 133% του ΑΕΠ αποτελεί μια βόμβα χρέους για όλη την Ευρώζωνη. Η Ιταλία δεσμεύτηκε στην ΕΕ ότι το 2017 θα μείωνε το έλλειμά της από 2,4% στο 1,8%. Όμως στην πορεία ανείρεσε αυτή τη δέσμευση και πήγε στο 2,3%, καθώς θεωρήθηκε ανέφικτη περαιτέρω μείωσή του λόγω της μηδενικής ανάπτυξης και των οικονομικών δυσκολιών λόγω Προσφυγικού και σεισμών.

Ωστόσο αμφισβήτησε αυτά που συμφώνησε με την ΕΕ, ενώ και ο νέος προϋπολογισμός του 2017 θεωρείται από την Κομισιόν πως θα οδηγήσει σε σημαντική παρέκκλιση από τους συμφωνημένους στόχους και επιφυλάχτηκε να δράσει πιο συγκεκριμένα μετά το δημοψήφισμα.

Η ουσία είναι ότι ο ιταλικός καπιταλισμός ασφυκτιά και ζητά χαλάρωση στις δημοσιονομικές προσαρμογές από τη Γερμανία, ώστε να πάρει πολιτικές ανάσες και να ανασυγκροτηθεί για να επιτεθεί σκληρότερα στους εργαζόμενους. Η συνταγματική αναθεώρηση που ζήτησε ο Ρέντσι δεν ήταν μια αθώα διοικητική αλλαγή ή απλοποίηση. Επεδίωκε την κατάργηση ουσιαστικά της Γερουσίας, η οποία έχει 315 μέλη και κάθε νόμος πρέπει να υπερψηφίζεται και σε αυτήν και στη Βουλή. Ο Ρέντσι επεδίωκε τη μείωση των μελών της σε 100, την αλλαγή του τρόπου εκλογής τους και την κατάργηση του δικαιώματός της να ψηφίζει τους νόμους πλην κάποιων εξαιρετικών περιπτώσεων. Θέλησε δηλαδή να συγκεντρώσει τις εξουσίες στην κοινοβουλευτική πλειοψηφία και τον πρωθυπουργό. Επίσης, ήθελε να αποσπάσει σημαντικές αποφάσεις από τη δικαιοδοσία των Περιφερειών υπέρ της κεντρικής κυβέρνησης. Και αρκετές ακόμα δευτερεύουσες αλλαγές, που θα βοηθούσαν στη συγκεντροποίηση της εξουσίας.

Γιατί; Για να μπορέσει η κυβέρνηση του να προχωρήσει με λιγότερα εμπόδια και περισσότερη «νομιμότητα» στην εφαρμογή Μνημονίου στην Ιταλία. Ένα Μνημόνιο που θα συντρίβει τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα προς όφελος της επιβίωσης του ιταλικού τραπεζικού και βιομηχανικού κεφαλαίου.

Η δίψα για εξουσία οδήγησε τον Ρέντσι σε ένα μεγάλο λάθος, να ταυτίσει το δημοψήφισμα με το πρόσωπό του. Έτσι και η αντιπολίτευση βρήκε την ευκαιρία να τον ρίξει πρωτοδοτώντας το ΟΧΙ, αλλά κυρίως βρήκε την ευκαιρία ο ιταλικός λαός να μαυρίσει αυτόν που βλέπει σαν εκπρόσωπο των νεοφιλελεύθερων ελίτ της Ιταλίας και της ΕΕ. Το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο.

Οι απέλπιδες προσπάθειες του Ρέντσι –να εμφανιστεί τους τελευταίους μήνες σαν μαχητής ενάντια στους Γερμανούς (δεν υπέγραψε τον προϋπολογισμό της ΕΕ), να δείξει κοινωνική ευαισθησία στον προϋπολογισμό του 2017 δίνοντας αυξήσεις στους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων και μειώνοντας τους φόρους κατά 23 δις ευρώ, να δώσει ελπίδα στο φτωχό Νότο υποσχόμενος μηδενική φορολογία σε όποια επιχείρηση επενδύσει στο Νότο της Ιταλίας– προσπαθώντας να σώσει την παρτίδα, αποδείχτηκαν μάταιες και καταδικασμένες.

Τόσο καταδικασμένες όσο και η ίδια η ΕΕ είναι καταδικασμένη στη συνείδηση της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης και όπου της δίνεται η ευκαιρία την καταψηφίζει μαζικά αυτήν και τους εκλεκτούς της.

Μετά την παραίτηση του Ρέντσι το πιθανότερο είναι να παραμείνει η κυβέρνηση για ένα διάστημα, ώστε να κλείσει τα θέματα προϋπολογισμού και κυρίως να αλλάξει τον εκλογικό νόμο. Οι εκλογές είναι αναπόφευκτες. Το κόμμα των «5 Αστέρων» του Πέπε Γκριλο, η ανερχόμενη πολιτική δύναμη στην Ιταλία, η Λίγκα

του Βορρά (ακροδεξιό αυτονομιστές) και η FORZA ITALIA του Μπερλουσκόνι ζητούν εκλογές άμεσα. Όμως ο σημερινός εκλογικός νόμος δίνει το 60% των εδρών στο πρώτο κόμμα, ακόμα κι αν κερδίσει με μία ψήφο διαφορά. Αυτό σημαίνει ότι εκλογές τώρα μπορεί να έδιναν αυτοδυναμία στον Πέπε Γκριλο, ένα κόμμα που έλεγε πως θα κάνει δημοψήφισμα για την παραμονή στο ευρώ! Μάλλον λοιπόν θα προσπαθήσουν να αλλάξουν τον εκλογικό νόμο πρωτοδοτώντας μια συμμαχική, πολυσυλλεκτική κυβέρνηση για να έχουν τον έλεγχο της πολιτικής κατάστασης. Όπως και να 'χει πάντως, η πολιτική κρίση στην Ιταλία θα βαθύνει γοργά.

Το ίδιο και στο σύνολο της ΕΕ, όπου μετά το BREXIT, το δημοψήφισμα στην Ελλάδα, το δημοψήφισμα στην Ολλανδία που απέρριψε τη σύνδεση με την Ουκρανία, την αμφισβήτηση των ευρωπαϊκών θεσμών από τις χώρες του Βίζενγκραντ για το προσφυγικό, τώρα και οι Ιταλοί απορρίπτουν τον έλεγχο της ΕΕ. Το οικοδόμημα της καπιταλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης τρίζει. Οι εκλογές του επόμενου χρόνου σε Γαλλία–Γερμανία με τη ραγδαία άνοδο των ευρωσκεπτικιστών/αντιευρωπαϊστών/εθνικιστών μπορεί και να δώσουν ραγδαία ταχύτητα στη διάλυσή της. Ωστόσο ακόμα και αν κάπως συγκρατηθούν οι εξελίξεις, η ΕΕ με τη σημερινή της μορφή οδεύει στο τέλος της.

Η έλλειψη εναλλακτικής

Στην Ιταλία λάμπει διά της απουσίας της η αριστερά και η επαναστατική αριστερά. Η αλά ΣΥΡΙΖΑ μετάλλαξη της ιταλικής αριστεράς τη δεκαετία του 2000 και η συμμετοχή στην κυβέρνηση Πρόντι, διέλυσε και εξαφάνισε τις αριστερές δυνάμεις. Το ίδιο ουσιαστικά ισχύει και στη Γαλλία με άλλη μορφή. Αυτή η πολιτική ενσωμάτωση της Αριστεράς στο σύστημα και σε βασικές επιλογές του, όπως είναι η «ευρωπαϊκή ενοποίηση», οδήγησε στην εξαφάνισή της – και άφησε σαν «μόνη διέξοδο» (εκλογικά) στις μάζες ενάντια στη δικτατορία της ΕΕ τους διάφορους εθνικιστές/ξενοφοβικούς ή γελοιογραφικές «περιπτώσεις» τύπου Γκριλο. Αυτό εξηγεί τη ραγδαία άνοδό τους και όχι η ξαφνική μετατόπιση της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης προς τα δεξιά. Στην Ιταλία, «εργαλείο» έγινε ο Γκριλο, ένα ακαθόριστο μείγμα αντισυστημικής/αντιΕΕ ρητορείας, που όμως δεν έχει καμία σαφή θέση για το πώς θα διαχειριστεί την κρίση. Η επιλογή του Γκριλο, αργά ή γρήγορα, θα οδηγήσει σε νέα τραγωδία, όπως στην εφαρμογή Μνημονίου από μια δική του κυβέρνηση. Οι αγώνες των εργαζομένων σε Ιταλία, Ελλάδα και όλη την Ευρώπη, ενάντια στις αστικές πολιτικές είτε των φιλοΕΕ, είτε των αντιΕΕ κομμάτων του κεφαλαίου και η πάλη για ένα πρόγραμμα ταξικής, διεθνιστικής υπεράσπισης των εργατικών συμφερόντων, είναι η μόνη ελπιδοφόρα διέξοδος για τις λαϊκές μάζες.

